

PORT
PAYE
HELLAS

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ... »

Φίλη Ὁρθοδοξία ... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1994
Τιμή Φύλλου 100

ΕΤΟΣ ΜΔ' - Ἄρ. Φύλλου 860
Γραφεῖα Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα ΤΗΛ. 36.28.280

ΕΟΡΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Κύριε ἐπίβλεπον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἶδε καὶ ἐπί-
σκεψαι τὴν ὀμπλὸν ταύτην καὶ κατάρτησαι αὐ-
τὴν ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Σου, ὅτι ἐλυμήνατο
αὐτὴν ὡς ἐκ ὄρμιου καὶ μονιὸς ἅγιος κατενεμή-
σατο αὐτήν.

Σεβαστὴ Ἱεραρχία
Τίμιον πρεσβυτέριον καὶ ὁσιότατοι μοναχοὶ
Ἀξιότιμε κύριε Δήμαρχε τῆς Πόλεως
Λαε τοῦ Κυρίου περιούσιε.

Ἔχομεν τὴν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ καὶ πάλιν νὰ ἐορ-
τάσωμεν τὴν λαμπρὰν ἐορτὴν τῆς ὀρθοδοξίας.

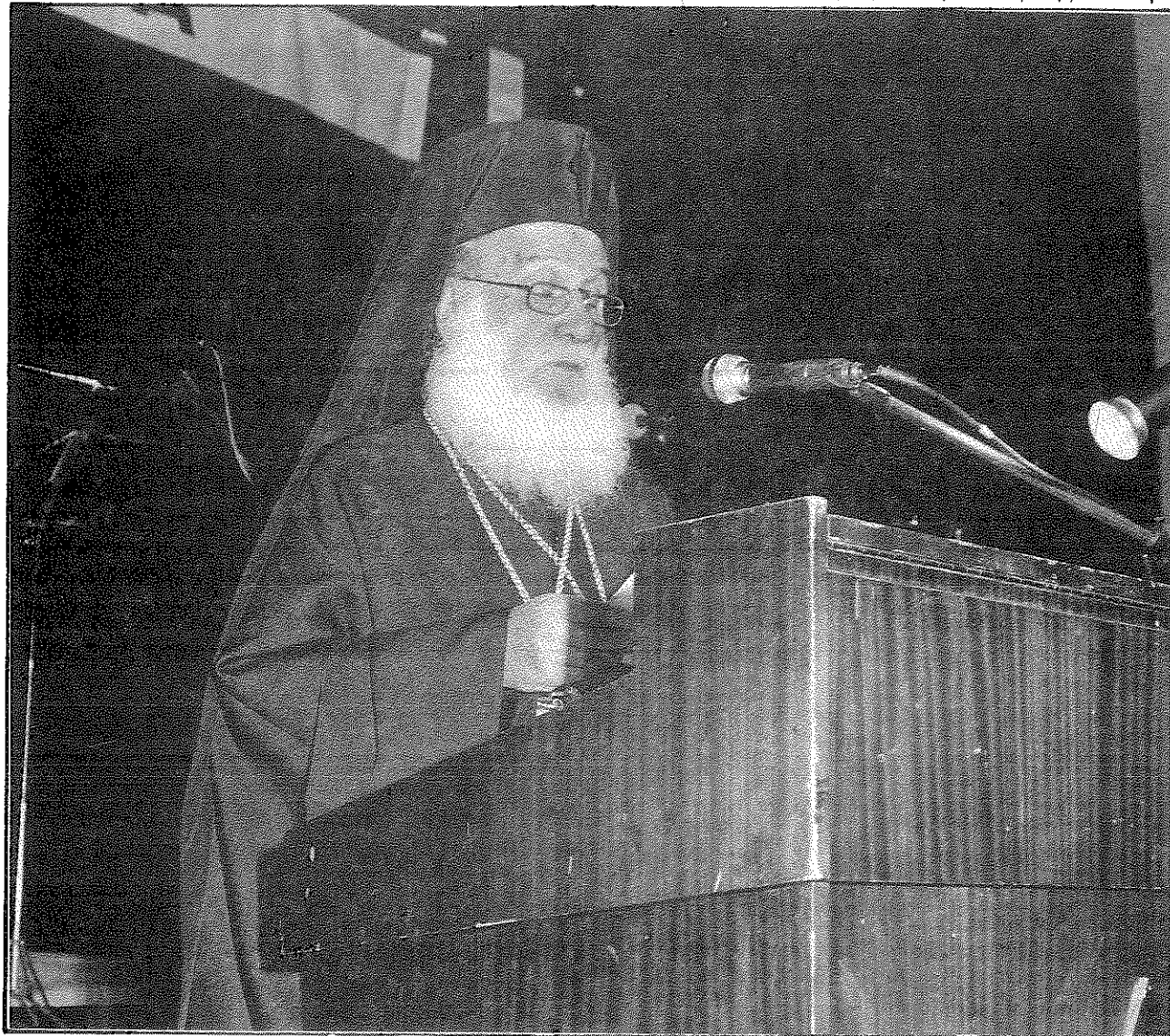
Οἱ ναοὶ καταστόλιστοι τὴν πρωΐαν, ὡμοιάζον οὐ-
ρανὸν ποῦ ἀντανακλοῦσε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ μέ
εὐφροσύνους ὕμνους καὶ εὐχαριστηρίους δοξολο-
γίας διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ὀρθοδοξίας, ἐνῶ ὁ λαὸς
τοῦ Θεοῦ ἀγαλλόμενος διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς θείας
δωρεᾶς συνεπλήρωνε: «Οὐρανὸς πολύφωτος ἡ
Ἐκκλησία ἀνεδείχθη ἅπαντας φωταγωγοῦσα τοὺς
πιστοὺς».

Ὅντως ἀγαπητοί, μεγαλεῖον ὑψίστης δωρεᾶς εἶ-
ναι ἡ ὀρθόδοξος πίστις.

Δωρεὰ οὐράνιος καὶ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια.
Ἀλήθεια ἐκπηγάζουσα ἐκ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου
διὰ στόματος Χριστοῦ, μία καὶ μοναδική. Καὶ ὡς τοι-
αύτην ἔχουσα τὴν προέλευσιν, ὠνομάσθη δόγμα
ἀναλλοίωτον εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἀπαραβίαστον.
Αὐτὸ τὸ δόγμα ἀξιολόγησαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ
Θεόπνευστοι Πατέρες κάθε δὲ ἀνθρωπίνη παρέμ-
βασις εἰς τὸ δόγμα τοῦ Θεοῦ εἶναι νοθεΐα καὶ βλα-
σφημία εἰς τὸ Πανάγιον Πνεῦμα καὶ αἵρεσις, τὴν
ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία ἀποβάλλει καὶ παραπέμπει εἰς
τὸ ἀνάθεμα ὁμοῦ μετὰ τῶν αἵρεσιάρχων γεννητό-
ρων τῆς.

Καταδικάζεται ως έφεύρημα του διαβόλου και άναθεματίζεται ύφ' όλης της Έκκλησίας του Χριστού άρχης γενομένης από του Άποστόλου Παύλου παραγγέλλοντος εις τούς Γαλάτας: «Είτις ύμās ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε άνάθεμα έστω». (Γαλ. Α-9). Τό Θεοϊδρυτον σύστημα της όρθοδόξου πίστεως έπολεμήθη λυσσώδως άπ' άρχης

Ή ούτω δέ έν λόγω πολεμική των νοθευτών της άληθείας διαωνίζεται μέχρις ήμών, μέ έξηλλαγμένον όμως τό έσωτερικόν μέτωπον της άντιστάσεως. Ήμβλύνθη τό φρόνημα, κατεκρημνίσθησαν τά τείχη πού οί Πατέρες ύψωσαν μεταξύ όρθοδοξίας και κακοδοξίας, άληθείας και ψεύδους, διά την προετοιμασίαν της έγκαθιδρύσεως της παναιρέ-

Ο Μακαρ. Αρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος όμιλών.

και πολεμείται εισέτι λυσσώδως υπό των όργάνων του διαβόλου οΐτινες, είτε ως κληρικοί είτε ως διδάσκαλοι του ψεύδους έπέφεραν την διχοτόμηση του πληρώματος της Έκκλησίας εις άντίθεσιν της επαθυμίας του ιδρυτού της και λυτρωτού της ανθρωπότητος. «Πάτερ θέλω ίνα ώσι έν καθώς ήμεις έν έσμέν».

σεως του οικουμενισμού.

Δέν θά ήτο άνεπιτυχής ή έξομοίωσίς του μέ «τό βδέλυγμα της έρημώσεως έστώς έν αγίω τόπω» του όρθοδόξου χώρου, γνωστού όντος ότι ύπερβαίνει πάσας τάς αίρέσεις των αίωνων.

Τόν κύριον λόγον εις τοϋτο έχει ό παπισμός ως

ρίζα καί αἰτία τοῦ κακοῦ καί ὡς αἵρεσις στιγερὰ πού συνεχῶς ἐπιβουλεύεται καί πολεμεῖ τήν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν καί τόν ἑλληνισμόν.

Ἄλλ' ὡς εἶδομεν πρωτίστως δι' ὀλίγου, τινά περί Ἐκκλησίας καί τῶν ἀγώνων της διά μέσου τῶν αἰώνων πρὸς διάσωσιν τοῦ κύρους τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει αἰώνιαν ὑπαρξιν προϋπάρχουσα ἐξ αἰδίου. Κατά ταῦτα ἡ ἀρχή καί ἡ προέλευσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θεία καί ὑπερφυσική. Δυνάμεθα δέ νά διακρίνομεν τρεῖς φάσεις τῆς μᾶς καί ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, ἥτοι πρῶτον, τῆς πνευ-

κλησία δέν προσέδωσε εἰς τήν διοργάνωσίν της χαρακτήρα κοσμικόν καί νομικόν ἀλλά πνευματικόν καί μυστικόν μέ ἐξουσίαν πνευματικήν καί ὀργάνωσιν ἱεραρχικήν, διεμόρφωσε δέ τὸ ἱεραρχικόν συνοδικόν σύστημα ἔχουσα ὡς κεφαλὴν τὸν ἱδρυτὴν αὐτῆς Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπὸ τὸν ὅποιον ὡς ὁρατὴ ἀνωτάτη ἀρχὴ ἴσταται ἡ Οἰκουμένη Σύνοδος καί αἱ δογματικαὶ ἀποφάσεις τῶν Συνόδων τούτων θεωροῦνται ἀλάθητοι. Οὕτω τὸ διοικητικόν σύστημα τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι τὸ ἀρχαιοπαράδοτον συνοδικόν - δημοκρατικόν τοιοῦ-

Ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Στ. Λογοθέτης συγχαίρει τὸν Μακαριώτατο κ. Χρυσόστομον.

ματικῆς ἐν οὐρανῷ τῶν προδημιουργηθεισῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων, ἥτις καί καλεῖται θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Δεύτερον, τὴν ἐπὶ γῆς ἀπ' ἀρχῆς τῆς δημιουργίας τῶν ἀνθρώπων, σκιώδους Ἐκκλησίας τῶν πρὸ τοῦ νόμου καί ἐν τῷ νόμῳ πατέρων καί τρίτον τὴν διά τῆς ἐνανθρωπήσεως, τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καί ἐν τῇ Πεντηκοστῇ τελειωθείσης Ἐκκλησίας καί ἀποκαλυφθείσης ἐν τῷ κόσμῳ ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων καί ἡ συνέχεια ἐκείνης Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκ-

τον. Εὐλόγως ὅθεν ἡ Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀπορρίπτει τὸ ἐν τῇ Δύσει μοναρχικόν διοικητικόν σύστημα.

Ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία διετήρησεν ὀρθοδόξως τὸ περιεχόμενον τῆς Καθολικῆς Πίστεως καί τῆς Καθολικῆς Παραδόσεως τῆς Μᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως παρεμόρφωσε τὸ Χριστιανικόν πνεῦμα εἰς Ρωμαιοκαθολικόν, τοῦ ὁποίου συνέπεια ὑπῆρξε ὁ Παπισμός, δηλαδή ἡ ἀλλοίωσις τῶν οὐσιωδῶν στοιχείων τῆς ἀρχαίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί

ή όποία ώδήγησε εις τήν διαίρεσιν καί τό σχίσμον του άρράφου χιτώνος του Κυρίου. Καθίσταται όθεν έμφανές ότι, ό γνήσιος κληρονόμος της 'Αρχαίας 'Αποστολικής 'Εκκλησίας του Χριστού είναι ή 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, ένώ άπασαι αι λοιπαί λεγόμεναι 'Εκκλησίαι, ήτοι ή Ρωμαιοκαθολική, ή Παλαιοκαθολική, ή Προτεσταντική μέ όλους τούς κλάδους καί τάς παραφυάδας της, καθώς καί αι άνατολικαί εκκλησίαι είναι αίρετικά καί πεπλανημένα.

Δέχεται δέ ως σύστημα σχέσεων 'Εκκλησίας Πολιτείας τόν αύτοτελή καί κυριαρχικόν χαρακτήρα εκάστης, ένώ ή Ρωμαιοκαθολική έταυτίσθη μέ τήν πολιτικήν έξουσίαν καί έγινε κοσμική.

Οί Πάπαι όχι μόνον 'Αρχιερείς δέν υπήρξαν άλλ' ούτε καν καλοί Χριστιανοί, εάν εξαιρεθούν έλάχιστοι πρό του σχίσματος.

'Ετυποποίησαν κοσμικόν σύστημα θρησκευτικού όλοκληρωτισμού, εις τά μέτρα τών άνθρωπι-

Η 'Ορθόδοξη 'Εκκλ. Βυζαντινή Χορωδία υπό τήν Δ/νσι του κ. Μ. Μακρή. Ο 'Αρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος κηρύσσει τήν έναρξιν της 'Εκδηλώσεως.

Δικαιοῦται οὕτω ή ήμετέρα 'Εκκλησία νά φέρη τόν χαρακτηρισμόν Καθολική 'Ορθόδοξος, άφου διετήρησε τήν οὐσίαν καί τό πνεῦμα του Χριστιανισμού τών πρώτων αιώνων καί πιστεύει όρθοδόξως ότι είναι ίδρυμα όχι νομικόν, ως έλέχθη, αλλά κυρίως πνευματικόν, καί ότι ή διατήρησις της καθαρότητος της Πίστεως είναι έμπειπιστευμένη εις τήν όλην 'Εκκλησίαν καί όχι μόνον εις τήν 'Ιεραρχίαν αύτης, όπως ισχύει εις τήν Δύσιν, διότι ή 'Εκκλησία συνίσταται από κλήρον καί λαόν.

νων παθών, οικειοποιήθησαν κοσμικά αξιώματα, έβαψαν μέ αίμα τάς χείρας των, έτυράνισαν τούς πιστούς καί κατεξευτέλισαν Αυτοκράτορας.

Η Ιστορία του παρελθόντος βρίθει από τά έγκλημάτά τους καί θά πρέπει νά αισχύνονται οι Πάπαι καί όλόκληρος ή Δυτική 'Εκκλησία ως υπεύθυνοι καί ήθικοί αύτουργοί, οι εύλογήσαντες τά διαπραχθέντα υπό τών Φράγκων κατά τάς Σταυροφορίας είδεχθή κακουργήματα εις βάρος της 'Ορθοδοξίας

καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ ἀμέσους συνεπειάς τήν πτώσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας καί τήν υποδούλωσιν εἰς τοὺς Τούρκους. Συνέπεια τῶν ἀποκλίσεων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὑπῆρξε ἡ δημιουργία δογματικῶν διαφορῶν καί πλανῶν, τῶν ὁποίων ἀρχικῶς ὑπάρχουν ἡ περί τοῦ Παπικοῦ πρωτείου, τοῦ ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα καί τοῦ filioque πού ἀπετέλεσαν τά πρῶτα αἷτια τοῦ πρώτου μεγάλου σχίσματος ἐπισυμβάντος τό 1054 ἀρχῆς γενομένης ἀπό τοῦ ἔτους 867 ἐπὶ μεγάλου Φωτίου Πατριάρχου καί ὠλοκληρώθη τό 1054 ἐπὶ Πατριάρχου Μιχαήλ Κηρουλαρίου. Τό δέ 1517 ἐξεργάγη τό δεύτερον σχίσμα τῆς θρησκευτικῆς μεταρρυθμίσεως εἰς τήν Δύσιν διὰ τοῦ ὁποίου ἐδιχάσθη ἡ Δυτική Ἐκκλησία εἰς τήν Ρωμαιοκαθολικὴν καί τήν Προτεστάντικὴν συνεπεία τῆς καταπτώσεως τοῦ Παπισμοῦ καί εἰς πολλὰς ἄλλας πλάνας.

Τό οὕτω δέ διανοιχθέν μεταξύ ἀνατολῆς καί δύσεως μέγα χάσμα ἐξακολουθεῖ ὑφιστάμενον μέχρις ἡμῶν καί διευρυνόμενον ἔνεκα πολλῶν καί ποικίλων αἰτιῶν.

Βασική αἰτία ὑπῆρξε ὁ παπισμός μέ τὰς παντοκρατορικές καί καταπληκτικές ἀξιώσεις του καί τὰς συνεχεῖς καί ἀκαταπαύστους ἐπιβουλὰς καί θρησκευτικοπολιτικές ἀναμίξεις καί ἐπιδιώξεις του εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν. Ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, αἱ Σταυροφορίαι, ἡ Λατινική Αὐτοκρατορία εἰς τό Βυζάντιον, ἡ προσηλυστική δρᾶσις τῶν Ἰησουϊτῶν καί ἡ διὰ πάντων τῶν μέσων ἀσκουμένη καί λυμαινόμενη τοὺς Ὁρθοδόξους λαούς παπική οὐνία διδουν τήν εἰκόνα τοῦ μίσους τῆς Παποσύνης κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας.

Ἐξ ὧν αὐτῶν εὐλόγως διερωτᾶται πᾶσα ὀρθόδοξος ψυχὴ περί τοῦ κακῆ τῆ μοίρα ἀνελθόντος εἰς τόν οἰκουμενικόν θρόνον σημερινοῦ Πατριάρχου καί τῶν ὁμοφρόνων του συνεργατῶν, ἂν πρόκειται διὰ ἀσχετοῦς περί τήν πίστιν ἢ προδοτικῶν ὀργάνων τοῦ σατανᾶ πού καυτηριάζουν τήν συνείδησιν τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ μέ τοὺς ἀσπασμούς ἐν ἀγκάλαις θερμαῖς καί τὰς συμπροσευχὰς μετὰ τῶν αἵρετικῶν καί κακοδόξων ἐχθρῶν τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος μας ἐν ᾧ ἐξ ἀντιθέτου ἀσκεῖται βία καί τυρρανία κατὰ τῶν ἀνθισταμένων εἰς τὰ προδοτικά σχέδιά των, ὡς τελευταίως ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Τυχάνει πασίγνωστος ἡ προδοσία τοῦ Φαναρίου, διό καί ἀποροῦμεν, πῶς οἱ φιλοπαπικοὶ ἐορτάζουν σήμερον Κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίας τόν θρίαμβον τῆς Ἐκκλησίας κατὰ πασῶν τῶν αἵρέσεων, ὅταν ἀπεργάζονται φθοράν τῆς ὀρθοδοξίας καί ἐγκαθίδρυσιν τοῦ τερατογενοῦς οἰκουμενισμοῦ;

Ἔχομεν πολλάκις ὁμιλήσει τί ἐστὶ οἰκουμενι-

σμός. Ἀναγνώρισις ὧν τῶν αἵρέσεων ὡς ἴσων πρὸς τόν ὀρθόδοξον Χριστιανισμόν καί συνύπαρξις καί συμπροσευχὴ μετ' αὐτῶν ἀφοῦ ὅλαι αἱ θρησκείαι ὁδηγοῦν πρὸς τόν Θεόν, κατὰ τό οἰκουμενιστικόν δόγμα. Καί ὄχι μόνον ἀναγνώρισις τῶν αἵρέσεων ἀλλὰ καί ὧν τῶν θρησκειῶν τῆς γῆς. Εἶναι ἡ ἀνευ ὄρων καί ὀρίων πανθρησκεία τοῦ Διαβόλου. Ἔλεγεν ὁ Ἀθηναγόρας, «Ὅλαι αἱ θρησκείαι ὑπηρετοῦν τόν Θεόν καί τόν ἄνθρωπον».

Πρὸς τόν σκοπὸν αὐτόν λοιπὸν εἰργάσθησαν ἀπὸ ἐτῶν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις καί ἐπέτυχον νὰ προωθήσουν εἰς λίαν ἐπικαίρους θέσεις τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαθέτους Ἀρχιερεῖς, Πατριάρχας καί Θεολόγους οἱ ὅποιοι ἐνεργοῦν κατ' ἐντολήν αὐτῶν μεθοδικῶς, ἄλλοτε παραποιοῦντες σοφιστικῶς τήν ἀλήθειαν καί ἄλλοτε χρησιμοποιοῦντες βίαν ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη περί προσφάτων διαταραχῶν εἰς Ἅγιον Ὅρος ὑπὸ τοῦ Φαναρίου ὑποκινηθειῶν.

Τό πρᾶγμα ὅμως ἔχει καί τήν καλὴν του ὄψιν, καθ' ὅσον «οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ» δεδομένου ὅτι ἐπὶ τέλους ἀφυπνίσθησαν οἱ καθεύδοντες Γέροντες καί ἐπέστη ὁ χρόνος νὰ δικαιωθῇ ἡ Μονὴ Ἐσφινγμένου διὰ τοὺς δικαίους ἀγῶνας τῆς, ἡ ὁποία σέβεται μέν τό Πατριαρχεῖον ὡς Θεσμόν ὄχι ὅμως καί τοὺς προδίδοντας τήν πίστιν Πατριάρχας.

Ἐπέβαλε λοιπὸν χεῖρας ἀδίκους εἰς τόν κλῆρον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ ζηλοτυπῶν παπικὴν καθέδραν εἰς τήν ἀνατολικὴν πατὴρ καὶ κηδεμών (!) ὡς τόν ἀποκαλοῦν, Βαρθολομαῖος ἐπιχειρήσας νὰ καταλύσῃ δικτατορικῶς τό αὐτοδιοίκητον τοῦ Ἀγίου Ὁρους διὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ ἀνενοχλήτως κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας γενικῶς, ἀφοῦ ἐξουδετερώσῃ τήν ἀκρόπολιν.

Εἰς τοῦτο συνέτινε μία ἱστορικὴ καί ἀξιωματική μακροσκελὴς ἐπιστολὴ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἡ ὁποία ἀξίζει νὰ μνημονευθῇ. Θά παραθέσωμεν τινὰ χωρία διὰ τήν ὀλιγότητα τοῦ χρόνου.

«Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ κατ' ἀκρίβειαν, ἡ ἔνωσις τῶν ἑτεροδόξων μετὰ τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, εἶναι καὶ δι' ἡμᾶς ποθητή, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου: «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν» (Ἰωάν. 17,21), τήν ὁποίαν πάντως ἀντιλαμβανόμεθα καί ἀπεκδεχόμεθα κατὰ τήν Ὁρθόδοξον ἐρμηνείαν. Καθὼς ὑπενθυμίζει ὁ καθηγητὴς π. Ἰω. Ρωμανίδης «...Ὁ Χριστὸς προσεύχεται ἐδῶ ὥστε οἱ μαθηταὶ Του καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν μαθητῶν Του νὰ γίνουν ἕνα εἰς τὴν θεάν τῆς δόξης του, εἰς αὐτὴν ἤδη τὴν ἐπίγειον ζωὴν ὡς μέλη τοῦ Σώματος Του, δηλ. τῆς Ἐκκλησίας...»

Διά ταῦτα ὁσάκις μᾶς ἐπισκέπτονται ἑτεροδόξοι χριστιανοί, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπινέμεται τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην καὶ φιλοξενίαν, συνειδητοποιοῦμεν μέ πόνον ὅτι διίστάμεθα ἐν τῇ πίστει καὶ ὅτι δὲν δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτου νὰ ἔχωμεν καὶ κοινωνίαν ἐκκλησιαστικήν.

Τὸ Σχίσμα, ἡ διαίρεσις μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Ἀντιχαλκηδονίων κατ' ἀρχάς καὶ Ὁρθοδόξων καὶ Δυτικῶν βραδύτερον ἀποτελεῖ ὄντως μίαν τραγωδίαν, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ συνηθίσωμεν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἡσυχάσωμεν.

Ὡς ἐκ τούτου κατανοοῦμεν προσπάθειάς γινόμενάς ἐν φόβῳ Θεοῦ καὶ συμφώνως πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοξιν ἀποβλεπούσας εἰς τὴν ἔνωσιν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸν οὐδόλως νὰ γίνη διὰ παρασιωπήσεως ἢ μειώσεως τῶν Ὁρθοδόξων Δογμάτων ἢ δι' ἀνοχῆς τῶν κακοδοξίων τῶν ἑτεροδόξων, διότι μία τοιαύτη ἔνωσις δὲν θὰ εἶναι ἔνωσις ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ ὡς ἐκ τούτου οὔτε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν θὰ γίνῃ τελικῶς δεκτὴ, οὔτε ἀπὸ τὸν Θεόν θὰ εὐλογηθῇ, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸν πατερικόν λόγον, «το καλόν, οὐκ ἔστι καλόν, εἰ μὴ καλῶς γένηται».

Ἀντιθέτως θὰ προκαλέσῃ νέα σχίσματα καὶ νέας διαιρέσεις καὶ ταλαιπωρίας καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἡνωμένο ἤδη σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μέ τὸ πνεῦμα αὐτὸ παρακολουθοῦμεν, ὅσον ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς ἡ μοναχικὴ μας ἰδιότης, τὰς ἐξελίξεις εἰς τὴν λεγομένην οἰκουμενικὴν κίνησιν καὶ τοὺς διαλόγους, διαπιστοῦντες ἄλλοτε μὲν νὰ ὀρθοτομητῇ ὁ λόγος τῆς Ἀληθείας, ἄλλοτε δὲ νὰ γίνωνται συμβιβασμοὶ καὶ παραχωρήσεις περὶ θεμελιώδη τῆς πίστεως ζητήματα.

Οὕτω προεκάλεσαν εἰς ἡμᾶς βαθυτάτην λύπην ἐνέργειαι καὶ δηλώσεις ἐκπροσώπων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀνήκουστοι μέχρι σήμερον καὶ ὅλως ἀντίθετοι πρὸς τὴν ἁγίαν Πίστιν μας.

Θὰ ἀναφέρωμεν πρῶτον τὴν περίπτωσιν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις εἰς δύο τουλάχιστον περιπτώσεις ἐδήλωσεν ὅτι οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὸν Μωάμεθ ὡς προφήτην, καὶ οὐδεὶς μέχρι σήμερον ἀνεκάλεσε εἰς τὴν τάξιν τὸν οὕτω δεινῶς ἀστοχήσαντα Πατριάρχην, ἐξακολουθοῦντα νὰ προΐσταται τῆς κατ' Ἀλεξάνδρειαν Ἐκκλησίας, ὡς οὐδὲν νὰ ἔχη συμβῇ. Προχωροῦμεν δηλαδὴ πέραν τοῦ πανχριστιανικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ εἰς τὸν πανθησκεϊακόν τοιοῦτον.

Δευτέραν ἀναφέρομεν τὴν περίπτωσιν τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας, τὸ ὁποῖον χωρὶς πανορθόδοξον ἀπόφασιν προέβη εἰς μυστηριακὴν κοινωνίαν μέ τοὺς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἀντιχαλκηδονίους, χωρὶς νὰ ἔχῃ λυθῇ τὸ σοβαρώτατον θέμα τῆς ἐκ

μέρους τῶν ἀποδοχῆς τῶν μετὰ τὴν Γ' ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ μάλιστα τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς ἐν Χαλκηδόνι, ἡ ὁποία καὶ ἀποτελεῖ βάσιν ἀμετακίνητον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δυστυχῶς καὶ διὰ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν οὐδεμίαν παρά τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἶδομεν διαμαρτυρίαν.

Τὸ σοβαρώτατον ὅμως θέμα δημιουργεῖται μέ τὴν ἀπαράδεκτον ἀλλαγὴν στάσεως Ὁρθοδόξων ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς κοινῆς δηλώσεως τῆς ἐν BALAMAND κατ' Ἰουνιον συνελθούσης μικτῆς ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, τὸ ὁποῖον υἱοθετεῖ θέσεις ἀντορθοδόξους καὶ διὰ τὸ ὁποῖον κυρίως θὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος.

Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ δηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας προέβη κατὰ καιροὺς ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης περὶ τῆς οὐνίας ὡς ἀνυπερβλήτου κωλύματος διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, μᾶς ἀνέπαυον.

Τὸ ἀνωτέρω ὅμως κείμενον δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αἱ δηλώσεις Ὑμῶν παρακάμπτονται καὶ ἡ οὐνία ἀμνηστεύεται καὶ προσκαλεῖται εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, παρά καὶ τὴν ρητὴν ἀντίθετον ἀπόφασιν τῆς Γ' Πανορθοδόξου ἐν Ρόδῳ Διασκέψεως, καθ' ἣν: «Ἐφ' ᾧ καὶ ἡξιώθη ὁ ὁλοσχερῆς ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῶν Ὁρθοδόξων χωρῶν πάντων τῶν Οὐνιτῶν πρακτόρων καὶ προπαγανδιστῶν τοῦ Βατικανοῦ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ διαλόγου καὶ ἡ ὑπαγωγή καὶ συσσωμάτωσις τῶν λεγομένων Οὐνιτικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, διότι «Οὐνία καὶ διάλογος εἶναι ἀσυμβίβαστα ταυτοχρόνως».

Τὸ ὅτι αἱ ἀνησυχίαι ἡμῶν εἶναι δεδικαιολογημέναι, πλὴν ἄλλων μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Χριστοδούλου εἰς τὸ περιοδικόν «Πειραϊκὴ Ἐκκλησία».

Ἐπαληθεύονται ὁθεν αἱ προβλέψεις ὅτι ἡ σχεδιασθεῖσα ἀπὸ τὸ Βατικανόν ἔνωσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκοντες ἄκοντες «συσκευάζονται», κατὰ τὸν ἅγιον Μάρκον Ἐφέσου, οἱ Ὁρθόδοξοι, προωθεῖται νὰ γίνῃ χωρὶς συμφωνίαν εἰς τὰς δογματικὰς διαφοράς. Τὸ σχέδιον εἶναι νὰ γίνῃ ἡ ἔνωσις παρά τὰς διαφοράς, δι' ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων καὶ τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς ἐκάστης Ἐκκλησίας καὶ ἐφαρμογῆς τῆς INTERCOMMUNION (μυστηριακῆς ἐπικοινωνίας) περιωρισμένως κατ' ἀρχὴν καὶ εὐρύτερον ἀργότερον. Μετὰ ταῦτα ἂς συζητοῦνται αἱ δογματικαὶ διαφοραὶ ὡς θεολογούμενα.

Ἀλλ' ὅταν γίνῃ ἡ ἔνωσις, τί νόημα ἔχει νὰ συζητῶμεν τὰς θεολογικὰς διαφοράς;

Ἡ Ρώμη γνωρίζει ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι δέν πρόκειται ποτέ νά ἀποδεχθοῦν τās ἐτεροδιδασκαλίας τῆς. Αὐτό ἀπέδειξεν ἡ πείρα τῶν μέχρι τοῦδε προσπαθειῶν ἐνώσεως. Ὡς ἐκ τούτου μεθοδεύει ἐνωσιν παρὰ τās διαφοράς, ἐλπίζουσα σὺν τῷ χρόνῳ αὐτῇ ὡς ἰσχυρότερον στοιχεῖον νά ἀπορροφήσῃ τὸ ἀσθενέστερον, ἥτοι τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Θα ἠθέλαμεν νά ἐρωτήσωμεν τοὺς Ὁρθόδοξους, οἱ ὅποιοι ὑπέγραψαν τὸ κείμενο αὐτό

Εἶναι ἀποστολικὴ ὁμολογία τὸ FILIOQUE, τὸ πρωτεῖον, τὸ ἀλάθητον, τὸ καθαρτῆριον, ἡ ἀσπλος σύλληψις, ἡ κτιστὴ χάρις; Καί εἶναι δυνατόν ὡς Ὁρθόδοξοι παρ' ὅλα αὐτά νά ἀναγνωρίσωμεν εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς «ἀποστολικήν» τὴν πίστιν καὶ τὴν ὁμολογίαν τῶν;

Εἶναι ἢ δέν εἶναι αἰρέσεις αἱ σοβαραὶ αὐταὶ θεολογικαὶ παρεκκλίσεις τῆς Ρώμης;

Ἐάν, εἶναι, καθὼς ὡς τοιαῦται ἐχαρακτήρισθησαν ἀπὸ Ὁρθόδοξους Συνόδους καὶ Πατέρας, δέν συνεπάγονται ἀκυρότητα εἰς τὰ «μυστήρια» καὶ τὴν «ἀποστολικὴν διαδοχὴν» τῶν τοιούτων ἐτεροδόξων καὶ κακοδόξων;

Εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχῃ τὸ πλήρωμα τῆς Χάριτος, ἐκεῖ ποῦ δέν ὑπάρχει τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθείας;

Εἶναι δυνατόν νά διακρίνωμεν τὸν Χριστὸν τῆς Ἀληθείας ἀπὸ τὸν Χριστὸν τῶν Μυστηρίων καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς;

Ἀπ' ὅτι γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι ἐχαρακτηρίζοντο πάντοτε μεταξὺ τῶν αἱ ὁμόδοξοι Ἐκκλησίαι, ποτέ δέ ἡ Ὁρθόδοξος μὲ τās ἐτεροδόξους ἐκκλησίας, οἰουδήποτε βαθμοῦ ἐτεροδοξίαν ἢ κακοδοξίαν καὶ ἐάν ἐπρέσβευον.

Διερωτώμεθα βασίμως, μήπως ὁ θρησκευτικὸς συγκρητισμὸς καὶ δογματικὸς μινιμαλισμὸς, προϊόντα τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ τοῦ ἀνθρωποκεντρισμοῦ, ἐπηρέασαν τὴν σκέψιν τῶν ὑπογραψάντων τὸ κείμενον ὀρθοδόξων;

Εἶναι προφανές ὅτι τὸ κείμενον υἱοθετεῖ διὰ πρώτην ἴσως φοράν ἀπὸ ὀρθοδόξου ἀπόψεως τὴν θέσιν ὅτι αἱ δύο Ἐκκλησίαι, Ὁρθόδοξος καὶ Ρωμαιοκαθολικὴ, συναποτελοῦν τὴν Μίαν Ἀγίαν ἢ ἀποτελοῦν δύο νομίμους ἐκφράσεις Αὐτῆς.

Εἶναι δυστυχῶς ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν Ὁρθόδοξοι παραδέχονται ἐπίσημως μορφήν τῆς θεωρίας τῶν κλάδων.

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νά ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν μας λύπην δι' αὐτό, καθ' ὅσον μάλιστα ἡ θεωρία αὕτη ἐρχεται εἰς κραυγαλέαν ἀντίθεσιν μὲ τὴν μέχρι τοῦδε Ὁρθόδοξον Παράδοσιν καὶ Αὐτοσυνηδισίαν.

Μάρτυρας τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοσυνηδισίας,

καθ' ἣν μόνον ἢ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν Μίαν Ἀγίαν, ἔχομεν πολλοὺς καὶ ἀνεγνωρισμένου πανορθόδοξου κύρους.

Οὕτως αἱ Σύνοδοι:

α) Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ 1722,

β) Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ 1727,

γ) Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ 1833,

δ) Ἡ ἐγκύκλιος τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῶν περὶ αὐτοὺς Συνόδων τοῦ 1848.

ε) Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τοῦ 1895, ἀπεφάνθησαν ὅτι μόνον ἢ καθ' ἡμᾶς Ἀγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὴν Μίαν Ἀγίαν.

Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος τοῦ 1895 συνοψίζει πάσας τās προγενεστέρας: «Ἡ Ὁρθόδοξος ἄρα Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δικαίως καυχᾶται ἐν Χριστῷ, ὅτι ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἐννέα πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐπομένως ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι, «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» ἡ δὲ νῦν Ρωμαϊκὴ ἐστὶν Ἐκκλησία τῶν καινοτομιῶν, τῆς νοθεύσεως τῶν συγγραμμάτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Πατέρων, καὶ τῆς παρερμηνείας τῆς τε Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν ὁρῶν τῶν Ἀγίων Συνόδων διὸ εὐλόγως καὶ δικαίως ἀπεκηρύχθη καὶ ἀποκηρύσσεται, ἐφ' ὅσον ἂν ἐμμένῃ ἐν τῇ πλάνῃ αὐτῆς. «Κρείσσων γάρ ἐπαινετός πόλεμος, λέγει καὶ ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, εἰρήνης χωριζούσης Θεοῦ».

Ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, χάριν καὶ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνόθευτος Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ἐσχάτη ἐλπίς, οὐδέποτε νά ἀποδεχθῶμεν ἐνωσιν, ἢ χαρακτηρισμὸν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» ἢ χαρακτηρισμὸν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἀδελφῆς Ἐκκλησίας» ἢ τοῦ Πάπα ὡς κανονικοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ἢ τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ρώμης ὡς ἐχούσης κανονικὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, Ἱερωσύνην καὶ Μυστήρια, χωρὶς τὴν ρητὴν ἐκ μέρους τῶν ἀποκήρυξιν τοῦ FILIOQUE, τοῦ ἀλαλήτου τοῦ πρωτείου, τῆς κτιστῆς χάριτος, καὶ τῶν λοιπῶν κακοδοξιῶν, τās ὁποίας οὐδέποτε θά θεωρήσωμεν ὡς διαφοράς χωρὶς σημασίαν ἢ θεολογούμενα, ἀλλὰ ὅτι ἀλλοιώνουν ἀνεπανορθώτως τὸν θεανθρώπινον χαρακτῆρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνιστοῦν βλασφημίας.

Εἶναι προνόμιον τοῦ Ρωμαίου Ποντίφηκος ἡ σύγκλησις τῶν Συνόδων, ἡ προεδρία αὐτῶν καὶ ἡ ἐγκρίσις τῶν ἀποφάσεών των»

Δέν ἤχουν ταῦτα πάντα, Παναγιώτατε, εἰς τὰ ὀρθόδοξα ὥτα ὡς βλασφημία κατὰ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος καὶ τοῦ θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Δομήτορος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς μόνης αἰωνίου καὶ ἀλα-

θήτου κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἐξ ὧν καί μόνον πηγάζει ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας; Δέν ἀνατρέπουν ἄρδην τήν εὐαγγελικήν καί Ὁρθόδοξον Θεάνθρωπο-κεντρικήν καί Ἀγιοπνευματικήν Ἐκκλησιολογίαν; Δέν ὑποτάσσουν τόν Θεάνθρωπον εἰς τόν ἄνθρωπον;

Πῶς νά συμβιβασθῶμεν ἢ νά συνυπάρξωμεν μέ αὐτό τό πνεῦμα, χωρίς νά χάσωμεν τήν πίστιν καί τήν σωτηρίαν μας;

Διό μένοντες πιστοί ἐν οἷς παρελάβομεν παρά τῶν Ἀγίων Πατέρων μας, οὐδέποτε θά ἀποδεχθώμεν τήν Ρωμαϊκὴν «Ἐκκλησίαν», τό γε νῦν ἔχουσιν, ὡς συνεκπροσωποῦσαν μετὰ τῆς ἡμετέρας τήν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Δέν εἶναι ὅμως μόνος αὐτός ὁ ἐλεγχος τῆς ἀποστασίας. Ἀξίζει ὁμοίως νά ἀκούσωμεν καί ἄλλην φωνήν διαμαρτυρίας ὡς βροντὴν ἐξ οὐρανοῦ. Καταγγέλει ὁ ἀξιότιμος Δημοσιογράφος κ. Ὁδυσσεύς Τσολογιάννης ἐκ Σουρωτῆς Θεσ/νίκης τόν αὐτόν, παράσπονδον Πατριάρχην τονίζων μεταξύ ἄλλων:

«Πολλά τέρατα ἐγέννησεν ἐν τοῖς καιροῖς ἡμῶν ὁ Ἀδης, ἀλλ' ἰσομέγεθες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οὐ δέν» (ΑΡΘΡΑ, ΜΕΛΕΤΑΙ κλπ. σελ. 164).

Καί ποῦ ἡ τερατογέννησις τοῦ ἐκτρωματώδους Οἰκουμενισμοῦ;

Δυστυχῶς, ὡς λέγεται, εἰς τόν Βόσπορον ἐτέχθη καί ἐκεῖ ἐρριζώθη, ἐκ τοῦ Βοσπόρου τρέφεται καί ἐκεῖ ἀνδροῦται.

Καί ΕἰΔΟΜΕΝ, τούς τῆδε κακεῖσε ἀνά τά πέρατα τῆς γῆς πατριαρχικούς ἐκπροσώπους καί ἀντιπροσώπους σας μέ τούς ἐξοργιστικούς συγχρωτισμούς, τὰς διαχύσεις καί ἐρεσχελίας των νά προκαλοῦν καί νά πιέζουν ἀφορήτως τὰς συνειδήσεις τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων.

Νά ἀρνοῦνται τήν πίστιν, ἀποκλειστικῶς, εἰς τήν Μίαν καί Μοναδικὴν Ἀγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καί νά ἐντάσσονται «ἀγαλλωμένω ποδί καί εὐφραινομένη καρδίᾳ» εἰς τὰ ἐρέβη τῶν πολυωνύμων καί καταστροφικῶν αἱρέσεων.

Καί διὰ τοῦ λόγου τό ἀληθές ἐπιλεκτικῶς τινάς ἐξ αὐτῶν.

«Ὅλοι ὁμοῦ αἱ Ἐκκλησίαι νά ἐπανιδρύσωμεν τήν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». (Πατριάρχης Ἀθηναγόρας το 1952).

«Ὁ Αἰὼν τοῦ δόγματος παρῆλθεν» (ὁ ἴδιος, Ἀκρόπολις 29.6.63).

«Ἀπατώμεθα καί ἁμαρτάνωμεν, ἐάν νομίζωμεν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ καί

ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια» (ὁ ἴδιος, Ὁρθόδ. Τύπος ἀρ. 94, Δεκ. 1968).

«Οὐδόλως ἀναμένει νά παύσῃ ὁ ἄλλος νά εἶναι αὐτό ποῦ εἶναι, ἀλλὰ ἀντιθέτως, νά ἀναγνωρισθῇ ὅπως εἶναι» (Τρανουπόλεως Δαμασκηνός, ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ 1.10.78 σελ. 12).

«Ἡ ἁμαρτία μας συνίσταται... εἰς τόν κίνδυνον νά διεκδικοῦμε τήν ἀλήθειαν δι' ἡμᾶς κατὰ ἓνα ἀποκλειστικόν τρόπον». (Τρανουπόλεως Δαμασκηνός ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ 1.5.81 σελ. 12).

«Ἡ πεποίθησις ἐκάστης ἐκκλησίας ὅτι μόνον αὐτὴ κατέχει τήν ἀλήθειαν ἀποκλείει τόν διάλογον... Ὁ διάλογος δέν ζητεῖ νά ἐπιβάλλῃ τήν ἀλήθειαν, ἀλλὰ νά τήν ἀνακαλύψῃ». (Σταυρουπόλεως Μάξιμος, δηλώσεις το 1973, ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ καί ΠΑΠΙΣΜΟΣ, σελ. 39).

«Ἡ διδασκαλία τοῦ Λόγου καί τό περί τό Ἀγίας Τριάδος εἰδικώτερα δόγμα, δέν ἔχουν πέραση σήμερα» (Ἀμερικῆς Ἰάκωβος, NEW YORK TIMES 25.9.67).

«Ἰδρυσεν ἐν Ἀμερικῇ τρεῖς συναγωγάς (ἐκκλησίας) ἀδογματίστους... ὅπου κάθε φυλὴ δύναται νά λατρεύῃ ἓνα Θεόν ἀόριστον δογματικῶς καί μόνον ἐν ἀγάπῃ ὀριζόμενον». (ἐφημ.. ΕΣΤΙΑ 17.8.72 σελ. 2).

«Ὁ Καλαβρίας Αἰμιλιανός, νῦν Κώου. εἶπεν ὅτι «Ὁ ΜΕ Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων στερεῖται ἀγάπης, διότι καταδικάζεται ὑπ' αὐτοῦ ἡ συμπροσευχή ὀρθοδόξων καί αἰρετικῶν». (περ. ΕΚΚΛΗΣΙΑ τεῦχος 14, 15.7.67 σελ. 400).

«Παρῆλθε ἡ ἐποχὴ τῆς ναρκισσευομένης Ὁρθοδοξίας καί ἀποβλέπομεν εἰς ἓν μέλλον ἐνότητος πανορθοδόξου καί παγχριστιανικῆς» (Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας, ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τεῦχος 1) 5. 1988, σελ. 260).

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι κο ...χαρτο. (Θοῦ Κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου)» (Ὁ Δέρβης Ἰεζεκιήλ, βοηθός τοῦ Αὐστραλίας Στυλιανοῦ Χαρκιανάκη).

Καί ἕτερός τις κανονολόγος, κατοικοεδρεύων εἰς Βόσπορον, ἐχαρκτήρισε τούς Ἱερούς Κανόνας ὡς «τεῖχη τοῦ αἰσχους» (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ 15.7.89).

Ὅλα, λοιπόν, τὰ ἀνωτέρω τί ἀποκαλύπτουν; Καί ὅλοι οἱ ἀνωτέρω τί διακηρύττουν;

Δυστυχῶς διακηρύττουν, ἀποκαλύπτουν καί ὁμολογοῦν «γυμνὴ τῇ κεφαλῇ καί στεντορεία τῇ φωνῇ», ὅτι ἀμφισβητοῦν τὴ μοναδικότητα καί τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ὡς ἀληθείας ἐξ ἀποκαλύψεως καί προωθοῦν τόν δογματικὸν σχετικισμὸν καί συγκριτισμὸν.

Ὁμιλοῦν περὶ ἐνότητος (UNITY) ἐν τῇ διαφοροποιήσει καί τῇ ποικιλίᾳ (DIVERSITY).

Καί οὕτω ἀμαυρώνουν τὴν αἴγλην καί τό μεγα-

λείον της μοναδικότητος της Ὁρθοδοξίας πρό τῶν ὁμμάτων ὄχι μόνο τῶν Ὁρθοδόξων, ἀλλά καί τῶν ἑτεροδόξων καί τῶν αἰρετικῶν καί τῶν ἀλλοθρήσκων.

Ἐάν οὕτω ἔχουν τά πράγματα, τότε ὅλοι ἡμεῖς οἱ βεβαπτισμένοι πιστοί της Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ψευδόμεθα ὁμολογοῦντες ἐκάστην Κυριακὴν ἀλλά καί καθημερινῶς ἐν τῷ Συμβόλῳ της Πίστεως τὴν ὑπαρξιν της Μίας Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀναμφισβητήτως ὅλοι οἱ ἀνωτέρω, καί πλεῖστοι ἄλλοι ἐρμαφρόδιτοι ἀντιπρόσωποί σας, μέ λόγους καί μέ πράξεις, προσπαθοῦν νά μεταρρυθμίσουν τὸ θεόπνευστον Εὐαγγέλιον. Ὡστε ἐψεύσθη ὁ Σωτὴρ; «Ὅπως γενοῦ ἡμῖν Κύριε! Ὅστις ἐβεβαίωσεν ὅτι Ὁ Παράκλητος θά μείνῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα καί θά καθοδηγῇ αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν; (Ἰω, 14, 16, 16, 13) (ΑΡΘΡΑ κλπ. σελ. 159).

Καί ποῦ ὑπάγουσιν οἱ λόγοι Του, ὅτι της Ἐκκλησίας οὐδὲ «πύλαι Ἀδου κατισχύσουσιν»;

Ὡστε δὲν ἔχομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ τέλειον, τὸ ἄχρονον, τὸ ἁφθαρτον, τὸ ἀποκλειστικόν, τὸ ἀμετάβλητον;

Καί ἐάν οὕτω πιστεύετε ὑμεῖς καί οἱ μεθ' ὑμῶν, ποία τότε ἡ θέσις σας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ;

Τί ζητεῖτε πλησίον τοῦ Ἰησοῦ; Τί ζητεῖτε πλησίον τοῦ Παύλου, ὅστις, διὰ τὴν φύλαξιν της ἱερᾶς παρακαταθήκης, βροντοφωνάζει καί ἅπαξ καί δις καί πολλάκις.

«Ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς οἱ ἀπόστολοι ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐαγγελισάμεθα ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. 1,8).

«Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας της ψευδωνύμου γνώσεως» (Α Τιμ. 6,20).

«Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; τίς συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; ἢ τίς μερίς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; τίς συγκατάθεσις νῶ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων» (Β Κορ. 5, 14-16).

Διατί τραυματίζετε, καί πάλιν καί πολλάκις τὴν τετραυματισμένην καί καθημαγμένην Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρνίου;

Διατί λυπεῖτε τὸν Πανυπερτέλειον Κύριον;

Διατί περιφρονεῖτε καί προσβάλλετε καί ἐξάπτετε καί σκανδαλίζετε, κατὰ τρόπον σκληρόν καί βάνανσον, τὸν πιστὸν λαόν Του «ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοιόδης τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ». (Ἀπάντησις τῶν Πατριαρχῶν τὸ 1848 πρὸς τὸν πάπαν Πιον).

Διατί, οὕτω λαλοῦντες καί οὕτω πράττοντες, ἀποξενοῦσθε ἀπὸ τὴν ὁμόθυμον, ὁμόφρονα καί ὁμοούσιον φωνὴν της Γραφῆς καί τῶν Πατέρων;

Ἐν ποίῳ δικαίωματι, ὅλοι οἱ ἀνωτέρω καί πλεῖστοι

ἄλλοι, ἀθετεῖτε Ἱεροῦς Κανόνες, ἀνατρέπετε αἰωνοβίους Παραδόσεις, κρημνίζετε τεῖχη ἀσφαλείας, μεταίρετε ὅρια ἃ ἔθεντο οἱ ἀγιώτατοι Πατέρες της Ἐκκλησίας, εἰσάγετε νέαν σκέψιν, νέαν νοοτροπίαν, νέον φρόνημα, ξένα καί ἀλλότρια τοῦ πατροπαράδοτου Ὁρθοδόξου Δόγματος καί Ἠθους, Πίστεως καί Ζωῆς;

Θά ἦτο μυριάκις προτιμότερον, εἰ ἐπιχειρηθεῖ, ἔστω καί ἡ ἐλαχίστη παρέκκλισις ἀπὸ της τῶν Ὁρθοδόξων Πατέρων γραμμῆς, νά ἐξερριζώνετο ὁ ἱστορικός της Κωνσταντινουπόλεως θρόνος καί νά κατεποντίζετο εἰς τὰ βάθη τοῦ Βοσπόρου.

Θά ἦτο μυριάκις προτιμότερον, νά ἐσβένυτο τὸ Φανάρι, ὡς ἐσβέσθησαν αἱ ἐπτά λυχναὶ της Ἀποκαλύψεως.

Θά ἦτο μυριάκις προτιμότερον νά ἀπολεσθῇ καί ἀφανισθῇ καί μαζὶ του καί ὅλαι αἱ διακηρυχθεῖσαι αἱρέσεις του, παρὰ νά ὑπάρχῃ καί νά σκανδαλίζῃ καί νά ἀποστέλλῃ ψυχὰς εἰς τὸν Ἄδην.

ΕΙΔΟΜΕΝ, νά κωφεύετε προκλητικῶς εἰς συναπτάς μηνυτηρίους ἀναφοράς μητροπολιτῶν καί ἄλλων εὐσεβῶν χριστιανῶν, ὑποβληθείσας ἐγκαίρως καί νομοτύπως ἐναντίον τοῦ αἰρεσιάρχου καρδινάλιου Στυλιανοῦ Χαρκιανάκι ἐπὶ «κακοδοξία, αἱρέσει» καί ἀληθείᾳ.

ΕΙΔΟΜΕΝ, πρὸς τοῦτοις, ἐσχάτως τὴν νέαν ἐπισυμβᾶσαν προδοσίαν εἰς τὴν Μπελεμέντιον σχολὴν τοῦ Λιβάνου (17-24.6.1993) ποῦ ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα τῶν πολυετῶν προσπαθειῶν σας, ὅπου διακηρύττονται, εἰς τὸ ὑπογεγραμμένον ὑφ' ὧν τῶν συμμετασχόντων κείμενον, τὰ κατωτέρω προδοτικά, αἰρετικά, φρικιαστικά καί ἰσοπεδωτικά, ἀνατρέποντα πλήρως τὴν Ὁρθοδόξιαν Πατερικὴν Ἐκκλησιολογίαν, ἦτοι:

Ἐκατέρωθεν ἀναγνωρίζεται ὅτι ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του - ὁμολογία της ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχή εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, ἀποστολικὴ διαδοχὴ - δὲν δύνανται νά θεωρηθοῦν ὡς ἀποκλειστικὴ ἰδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν... ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία καί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀναγνωρίζουν ἑαυτὰς ἀμοιβαίως ὡς ἀδελφὰς Ἐκκλησίας ἀπὸ κοινοῦ ὑπευθύνους διὰ τὴν τήρησιν της Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλ' ΕΙΔΟΜΕΝ καί πολλὰ ἄλλα, διάφορα καί ποικίλλα, ΕΙΔΟΜΕΝ καί ἠκούσαμεν καί κατεπλάγημεν καί ἐμελαγχολήσαμεν καί ἐστενάξαμεν. Καί δι' ὧν τῶν ἀνωτέρω ἐνεφίλοχώρησεν ἐντὸς ἡμῶν καί κατέλαβε καί διακατέχει ἡμᾶς θλίψις ἄφατος καί φοβερὰ ψυχικὴ δοκιμασία. Τὸ ποτήριον της ὑπομονῆς ἐγγίζει πρὸς τὸ ἐκχείλισμα. Ἡ ἀνοχή ὁσημέραι ἐξαντλεῖται. Ἡ ἀναμονὴ κατέστη δυσβάστακτος. Φθάνει, φθάνει πιά!! Καί μὴ σᾶς διαφεύγῃ,

παναγιώτατε, τό πάνυ άπευκταϊόν. Έάν μή άλωθῇ ἡ Πόλις ὑπό τῶν άλλοθρήσκων Ἀγαρηνῶν, κινδυνεύει νά άλωθῇ δυστυχῶς ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν. Διότι οἱ Φάροι εἶναι χρήσιμοι ἔάν καί ἐφ' ὅσον φωτίζωσι τοὺς ναυτιλλομένους, ἵνα άποφεύγωσι τοὺς σκοπέλους. Ὅταν τό φῶς αὐτῶν σβεσθῇ, τότε δέν εἶναι μόνον άχρηστοί, ἀλλά καί ἐπιβλαβεῖς, διότι μεταβάλλονται καί αὐτοί εἰς σκοπέλους... (ΑΡΘΡΑ, ΜΕΛΕΤΑΙ κλπ. σελ. 152)».

Καί τώρα ἄς γνωρίσωμεν καί ἐκ τῶν ἔσω τῆς αὐλῆς τοῦ Βατικανοῦ πῶς θεμελιοῦνται αἱ παπικαί δοξασαί καί κατὰ πόσον γίνεται πιστευτή εἰς τοὺς ἔχοντας νοῦν παπικούς θεολόγους ἡ ἰδέα ὅτι, ὁ ἀπό καθέδρας ὁμιλῶν πάπας δογματίζει ἐμπνεόμενος ὑπό τοῦ Ἀγίου Πνεύματος!

Ἄς ἴδωμεν πῶς πιστεύουν οἱ συνειδητοὶ Θεολόγοι τῆς δύσεως.

Εἰς λίαν ἐπιφανῆς Ρωμαιοκαθολικός ἱεράρχης, ὁ Καρδινάλλιος Βοστώνης Ρίτσαρντ Κούκινγκ (RICHARD CUCHING) εἶχεν τό θάρρος καί τήν τόλμην, κατὰ τόν πανηγυρισμόν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ ἐν Βοστώνῃ Ρωμαιοκαθολικοῦ Πανεπιστημίου τήν 16ην Ἀπριλίου 1963 νά ὁμολογήσῃ μεταξύ ἄλλων, ἀναφερόμενος εἰς τήν ἱστορικὴν ὀρθόδοξον πνευματικὴν κίνησιν: «Εὐγνωμονοῦντες, θαυμάζομεν τήν πνευματικότητα τῶν ὀρθοδόξων...

Ἡ πνευματικὴ Κληρονομία τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ὀφείλεται ἀπολύτως εἰς τήν Ἀνατολήν... Σειρά ὁλοκλήρων συγγραμμάτων προήλθεν ἀπὸ τήν Ἀνατολήν...

Ἡ ἀρχαία θεολογικὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἡ Ἑλληνική.

Ἡ Καινὴ Διαθήκη, ἐγράφη εἰς τήν Ἑλληνικὴν διὰ νά ἀναγινώσκειται ἀπὸ τὸν λαόν ὁ ὁποῖος ὠμίλει καί ἐσκέπτετο Ἑλληνιστί. Μὲ βαθυτάτην ἀγχίνοιαν διετήρησαν οὗτοι τήν ἱεράν παράδοσιν, καθώρισαν τὰ μυστήρια τῆς σωτηρίας ἐν τῇ ὁλότητί των, τήν λειτουργίαν, τήν πνευματικότητα καί τήν Θεολογίαν ἐκπεφρασμένην εἰς τήν ἐντέλειαν...

Διὰ ταῦτα ἡ προσέγγισίς μας καί ἡ συμπεριφορὰ μας πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας πρέπει νά ἐμπνέονται ἀπὸ ἐντιμὸν ἀναγνώρισιν τῶν σφαλμάτων καί τῶν ἐλλείψεων μας μέ εἰλικρινῇ ταπεινοφροσύνην, θαυμασμόν καί εὐγνωμοσύνην».

Δικαιώνεται ὅθεν πλήρως ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν ὅστις κλείει ἐφέτος 70 ἔτη σκληρᾶς πάλης διὰ μέσου σκοπέλων πρὸς τὰς ἀρχὰς καί τὰς ἐξουσίας καί τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ αἰῶνος τούτου καί θεία χάριτι ἐπιβιώνει εἰ καὶ σκληρῶς δοκιμασθεῖς ἐκ τῶν ἔσω καί στερηθεῖς τῆς ἀκεραιότητός του διὰ τῆς ὁποίας ὡς δύναμις ἀκαταμάχητος θά εἶχεν ἤδη τελεσφορήσει.

Ἀλλὰ ζῇ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Δυνάμεων, ὅστις τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ. Αὐτὸς κηδόμενος τῆς Ἐκκλησίας Του, θέλει συναρμόσει αὐτήν καί πάλιν εἰς ἐν διὰ νά λάμψῃ ἡ ἀλήθεια, νά καταισχυνηθῇ ἡ πλάνη καί νά ἰσχύσῃ ἡ ὀρθοδοξία ἀνά τὸν κόσμον, καθὼς τὰ οὐρανόβροντα Χρυσοστομικά χεῖλη βροντοφωνοῦν:

«Ἡ Ἐκκλησία ἐπιβουλεύομένη περιγίγνεται. Ὑβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται. Δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει. Κλυδωνίζεται ἀλλ' οὐ καταποντίζεται. Χειμάζεται ἀλλὰ ναυάγιον οὐχ ὑπομένει. Παλαίει οὐχ ἡττᾶται. Πυκτεύει ἀλλ' οὐ νικάται».

Καί κατιόντες συνεχίζομεν περαιτέρω τήν περιγραφὴν τῆς Ἑορτῆς:

Περί ὥραν 3:00 μ.μ. κατέκλυσαν οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἀσφυκτικῶς τόσον τήν πλατείαν ὅσον καί τοὺς τέσσαρας ἐξώστας τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς.

Τό Θεοφιλές ἱερατεῖον καί οἱ ὁσιότατοι Μοναχοὶ καί μοναχαὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἱερῶν Μονῶν μας συνεπλήρωναν τὸν ἑορτασμόν τῆς Μεγαλωνύμου ἐπετείου.

Παρέστησαν εἰς τήν ἑορτὴν μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μέ ἐπικεφαλὴς τὸν σεπτὸν προκαθήμενόν της Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσοστόμον τὸν Β' καί τοῦ Σεβασμιώτατους Μητροπο-

λίτας Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον, Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιον, Χίου κ. Στέφανον, καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνον.

Ἡ Ὀρθόδοξη Βυζαντινὴ Χορωδία ὑπὸ τὴν δι/σιν τοῦ ἰδρυτοῦ της Πρωτοψάλτου - Καθηγητοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὁδείου καί τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως κ. Μιχαὴλ Μακρῇ, ἀπέδωσαν καλλιφώνως τῷ πλουσίῳ ὕμνωδικῷ προγράμματι.

Ὁ Μακαριώτατος ἐξεφώνισε ἐμπνευσμένον ὑψηλῶν νοημάτων πανηγυρικόν λόγον ὅπου δημοσιεύεται εἰς τὴν 1η σελίδα.

Ἐν συνεχείᾳ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχ/που ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπ' εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως τῶν 70 ἐτῶν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ὡς κατωτέρω:

**ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ Κ.
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ Β'**

Ἐπί τῇ συμπληρώσει 70ετίας ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου.

Συμπληροῦνται 70 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀποφράδος ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία ἐγένετο πρωτοπόρος εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ πατροπαράδοτου ἑορτολογίου διὰ τοῦ πολιτικοῦ νέου ἡμερολογίου, ὅπως ἀπεκλήθη.

10η Μαρτίου! Ἡμέρα ἐκκλησιαστικοῦ πραξικοπήματος! Ἡμέρα καταλυτικῆ τῶν σεπτῶν παραδόσεων καὶ εἰσόδου τοῦ κατηραμένου οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν ὀρθόδοξον χώρον. Ἡμέρα ζοφερῶν ἀναμνήσεων καὶ ἀναστατώσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Πρόσθεσις 13 ἡμερῶν εἰς τὸ ἡμερολόγιον καὶ στιβαγμός ἀγίων τοῦ συναξαρίου ὄλων τῶν ἡμερῶν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ διὰ νά ὀνομασθῇ ἡ 10η, 23η τοῦ μηνὸς Μαρτίου καὶ ἑορτασθῇ τὴν μεθεπομένην ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου.

Κατάλυσις αἰώνιων θεσμῶν καὶ μετατόπισις τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς παλιγγενεσίας ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ ἡμέραν τῆς ἐπετείου, εἰς ἀσχετον τοιαύτην.

Μελανὴ ἡμέρα ἐκκλησιαστικῶν ἀναταραχῶν καὶ ἀφομοιώσεως μετὰ τῆς κακοδοξίας ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀρχὴ ἀγώνων μεγάλων τῶν εὐσεβῶς γαλουγηθέντων μέ τὰ ζωήρρυτα νάματα τῆς ὀρθοδοξίας.

Οἱ εὐσεβεῖς οὗτοι πρόγονοί μας ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ κατεστρωμένα σχέδια βάσει τῆς προδοτικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Φανουρίου τοῦ Συνεδρίου τοῦ 1920 εἶπον τὸ ΟΧΙ εἰς τὴν προδοσίαν τῆς ἀλλαγῆς, προτάξαντες τὰ στήθη των κατὰ τῆς καὶνοτομίας τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἀνέλαβαν τὸ βαρὺ ἔργον διασώσεως τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς πίστεώς μας διὰ μέσου σκληρῶν ἀγώνων, διωγμῶν καὶ ὑπερανθρώπου πάλης κατὰ τῶν μεταρρυθμιστῶν.

Ἐλιθάσθησαν, ἐχλευάσθησαν, ἐδάρησαν, ἐφυλακίσθησαν, ἐξωρίσθησαν καὶ ἐν φόνῳ ἀστυνομικῶν ὄπλων ἀπέθανον.

Ἐκακουχήθησαν πλανώμενοι ἐν ἐρημίαις ἀφεγγοῦς νυκτός εἰς ἀναζήτησιν ἐρημοεκκλησιῶν διὰ τὰς θρησκευτικὰς ὑποχρεώσεις των ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῶν χωροφυλάκων δίκην κακοποιῶν στοιχείων, παρὰ τὴν ἐξ οὐρανοῦ μαρτυρίαν διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτοῦ 14ην Σεπτεμβρίου 1925 καὶ πολλῶν ἄλλων Θεοσημεϊῶν.

Εἰς τὴν μανίαν τῆς βίας κατὰ τῶν θρησκευομένων τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου δὲν ἴσχυεν οὔτε τὸ συνταγματικὸν δικαίωμα τοῦ Ἑλλήνος πολίτου

περί θρησκευτικῆς ἐλευθερίας οὔτε αἱ διαμαρτυρίαι τῶν χιλιάδων εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων.

Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τοῦ τιμίου ἀγῶνος τῶν ὀρθοδόξων διότι, ἀντὶ τῆς διαλύσεως τούτου κατὰ τὰς προσδοκίας τῶν διωκτῶν ἐβραβεύθη θεόθεν διὰ τῆς ἐξόδου τῶν τριῶν ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολιτῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου κατὰ Μάϊον 1935, ἐκ τῶν ὁποίων ἐζωογονήθη καὶ ἠνδρώθη ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. προσλαβοῦσα κανονικὴν μορφήν καὶ ἐπекταθεῖσα εἰς ὅλην τὴν χώραν.

Εἰς τὴν θεῖαν ταύτην βοήθειαν ἡ Κρατικὴ Ἐκκλησία ἀπήντησε μέ μεγαλυτέραν σκληρότητα διωγμῶν, καθαιρέσεων ἀκύρων, καὶ ἐξοριῶν τῶν Ἀρχιερέων.

Τὸ ἀποκορύφωμα ὅμως τῶν βανδαλισμῶν ἐγένετο κατὰ τὰ ἔτη 1951-53 ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος Βλάχου. Ναοὶ ἐσφραγίζοντο, ἱερεῖς συνελαμβάνοντο καὶ ὠδηγοῦντο εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐνθα ἀπεσχηματίζοντο, ἐξυρίζοντο καὶ ἐξεδιώκοντο μετὰ τῶν ἐσворούχων των πρὸς αἶσχος καὶ ὄνειδος τῶν ὑπερθεν συνεδριάζοντων Ἀρχιερέων τύπου Ἄννα καὶ Καϊάφα. Συνάξεις πιστῶν εἰς προσευχὴν διελύοντο βιαίως καὶ ἐπιτάφιοι ἐθραύοντο.

Καὶ ταῦτα πάντα ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι καὶ εἰς δημοκρατικὴν χώραν μέ πολίτευμα ἰσονομίας τῶν πολιτῶν.

Οὕτω ἐπιστεύθη ὅτι κατόπιν τῶν μέτρων τούτων ἐξέλειπε πλέον τὸ παλαισημερολογιτικὸν θέμα καὶ ὁ δρόμος ἦτο ἐλεύθερος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προδοτικῶν ἀποφάσεων τοῦ Συνεδρίου τῆς Κων/πόλεως τοῦ 1920 ἀλλὰ διεψεύθησαν παταγῶδως οἱ ἄρχοντες τῆς ὁδοῦ Φιλοθέης, διότι ἠγγόνησαν ὅτι ὁ ἱερός ἀγὼν μας στηρίζεται ἐπὶ ὀρθῶν βάσεων καὶ ἔχει συμπαραστάτην τὸν Θεόν.

Εἰς μόνος γίγας τότε τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ μίμησιν τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ὁ πολίος καὶ πολυβασανισμένος ἐκ τῶν ἐξοριῶν νέος δὲ ὁμολογητής, ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἠγείρε ἐπὶ τῶν γηραιῶν ὤμων του τὸ βάρος τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ ἐπαρηγόρει τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ μέχρι τῆς κλήσεως του εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὑπὸ τοῦ μισθοποδοῦ Θεοῦ τὴν 7ην Σεπτεμβρίου 1955 διὰ τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν ἀτρύτων πόνων του ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας.

Νεαὶ δοκιμασίαι τότε ἐπηκολούθησαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας ἐκ τῆς ὀρφανίας ἐπὶ πενταετίαν ἕως οὗ καὶ πάλιν ὁ συνεργὼν εἰς τὸν τίμιον ἀγῶνα Θεὸς ἀνελπίστως ἐθαυματούργησε εἰς αὐτόν

Μέρος της αίθουσας του Δ.Θ.Π., μερική άποψη.

προσδώσας και πάλιν κανονικότητα εκκλησιαστικής συγκροτήσεως τό έτος 1960 υπό της έν διασπορά Ρωσικής Έκκλησίας διά της χειροτονίας νέων Άρχιερέων.

Ούτω δέ συνεχίζει μέχρι σήμερα την Άποστολικήν διαδοχήν του Ιερού κλήρου της ή άκαινοτόμητος Έκκλησία των σεπτών παραδόσεων αγωνιζομένη επί των τιμών επάλξεων των Θεοφόρων Πατέρων και κατά των απεμπολητών καινοτόμων του θησαυρού της πίστεως από του Φαναρίου ποιουμένων την αρχήν, άνθισταμένη συγχρόνως και κατά ποικίλων έσωτερικών αντίξοότητων έκ των αλλαχόθεν αναβάντων εις την αύλήν των προβάτων της κατά την ευαγγελικήν ρήσιν, προβληματιζομένη και δοκιμαζομένη αλλά πάντοτε ζώσα και σταθερόν έχουσα τό φρόνημα και τόν προσανατολισμόν προς τά όρθόδοξα ιδεώδη και την Ιεράν παράδοσιν.

Τοιοῦτος έν συνόψει ό άπολογισμός του έργου του δυσαναλόγου αγώνος των 70 έτών υπέρ της πατρώας εύσεβείας, όστις συνεχίζει την πορείαν

του άμείωτος εις ζήλον μέχρις οὔ Κύριος ό Θεός εύδοκήση την εύκαιάν εκβασίν του.

Τό «μικρόν ποιμνιον» του Ιερού Ευαγγελίου άπόητον διαβαίνει συνεχώς μέσω σκοπέλων και δοκιμασιών τόν τραχύν δρόμον του προσορισμού του άβοήθητον από τόν πολιτικόν νόμον καθ' όλον τό μήκος των 70 έτών, αντιγράφων παλαιάς σελίδας νικηφόρου πάλης κατά των ύπονομευτών της όρθοδόξου πίστεως. Διό και ό τίμιος αγών αύτου θεωρείται θεοσύστατος μέ πλήρη την έλπίδα της έπιτυχίας του.

Δώη δέ Κύριος ό Θεός έλεος, χάριν και εύλογίαν παντί τώ εργαζομένω τό αγαθόν εις τόν τίμιον αγώνα της Έκκλησίας των σεπτών παραδόσεων, τοις δέ, ένκεν σκοπιμότητος συμφυρομένους έν τούτω τόν ταχύν έξοβελισμόν έκ του άγνού περιβάλλοντος προς άνετωτέραν πορείαν της άνάντης του καθήκοντος επί τώ τέλει της κατισχύσεως της Όρθοδόξου ήμών πίστεως και της μακαρίας δόξης του Θεού.

Ἑτέρα μερική ἀποψις τοῦ Δ.Θ.Π.

Ἀνεπέμφθη ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς π. Γρηγορίου Ταυλαρίου ὑπὲρ τῶν ἀοιδίμων προμάχων τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνῷ ἡ χορωδία ἐψαλλε τό «Αἰωνία ἡ Μνήμη».

Ἐν τέλει ὁ πανοσιολογιώτατος Πρωτοσύγγελος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς Ἀρχ/της Γερόντιος Λουδάρος ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀπόντος λόγω ἀνωτέρων δυνάμεων, κυριάρχου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερωντίου ἀνέγνωσε εὐχαριστήριον - συγχαρητήριο ἱεροδιδάκτον, ὡς κατωτέρω:

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος πού λόγοι ἀνώτεροι τῶν δυνάμεων τοῦ δέν τοῦ ἐπέτρεψαν νά παραστή εἰς τόν λαμπρό ἐορτασμό τῆς Ὁρθοδοξίας συγχαίρει, ὡς Κυριάρχης Μητροπολίτης τῆς διοργανώτριας Θεοφρουρίτου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς κινούμενος ἀπὸ ἱερόν χρέος καὶ ἀπαράβατον καθήκον, τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομον διὰ τὸν ἐμπνευσμένον καὶ μεστόν ὑψηλῶν νοημάτων λόγον του, τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν παρευρεθέντα Δήμαρχον Πειραιῶς κ. Σ. Λογοθέτην ὅστις εὐγενῶς παρεχώρησε τὸ Δ. Θέατρον.

Ἐπαινεῖ καὶ εὐλογεῖ τὸν Μουσικολογιώτατον Καθηγητὴν κ. Μιχαὴλ Μακρὴν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον ἐκκλησιαστικὴν Βυζαντινὴν Χορωδίαν τῆς ὁποίας προΐσταται ὡς ἰδρυτῆς, ὅχι μόνον διὰ τὰ ὅσα ἐμελλὼς ἐκκλησιαστικά ἄσματα ἀπέδωσαν, ὅχι μόνον διὰ τὴν εὐλάβειαν τὴν ἐνθεον προθυμίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν θεοφιλή πρωτοφανή προσφορὰν τοὺς εἰς τὸν ἐβδομηκονταετῆ ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα προσφορὰν ἀντάξια τέκνων πρὸς τὴν γαλουχείασαν αὐτοὺς ἐκκλησίαν.

Ὡσαύτως συγχαίρει τὸ θεοφιλὲς ἱερατεῖον τὴν σεπτὴν χορίαν τῶν μοναχῶν καὶ τὸ φρικτωρὸν εἰς τὰς ἐπάλξεις Χριστεπώνυμον πλήρωμα.

Τέλος δὲ ἐπικαλούμενος τὰς εὐχὰς τῶν ἀοιδίμων προμάχων καὶ ὁμολογητῶν τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας μας, πρὸς δικαίωσιν τοῦ πολυπαθοῦς ἀγῶνος μας.

Εὐχεται ὅπως ὁ οὐράνιος τῆς ἐκκλησίας δομῆτωρ καταπέμψῃ Ὑμῖν πᾶσαν ἐνίσχυσιν φωτισμόν καὶ κραταίωσιν ἄνωθεν, ἐνθεν, καὶ πᾶσαν δόσιν ἀγαθῇ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον.

Ἡ «Φ.Ο.» συγχαίρει ἐγκαρδῶς τὸν Κυριάρχην Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Γερόντιον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐορτασμοῦ καὶ πάντας τοὺς συμβάλλοντας εἰς αὐτήν, ἰδιατέρως δὲ τὸν Πρωτοσύγγελλον π. Γερόντιον Λουδάρον καὶ τὸν ἱεροδιδάκτον Γρηγόριον Ταυλάριον διὰ τὴν ἀρτίαν ὁργάνωσιν τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς πολυπαθοῦς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Ἱεραρχία καί τό ἱερατεῖον τῆς Ἐκκλησίας μας, κατά τήν ἐξοδόν ἐκ τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου Πειραιῶς.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός

τούς Πανοσιωτάτους καί Αἰδεσιμωτάτους ἐφημερίους
καί τά ἐκκλησιάσματα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀθηνῶν καί περιχώρων

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καί τέκνα ἐν Κυρίῳ

Ὡς κατ' ἔτος καί ἐφέτος μέλλει νά ἐορτασθῇ ἡ
Κυριακή τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία εἶναι τό νόημα
καί τό ἔμβλημα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος μας.

Ὡς ἐκ τούτου πρέπει ἀπαραιτήτως ὅλοι νά συμ-
μετάσχητε εἰς τήν ἐορτήν, ἡ ὁποία δικαιοματικῶς
ἀνήκει μόνον εἰς ἡμᾶς τοῖς εἰλικρινῶς ἀγωνιζομέ-
νους τόν ἀγῶνα τῆς πατροπαραδότου πίστεως.

Θά ἐορτάσει δέ ἡ Ἐκκλησία μας εἰς τόν αὐτόν

τόπον, δηλαδή τό Δημοτικόν Θέατρον Πειραιῶς,
τό ὁποῖον ἐνδείκνυται λόγω τιμητικῆς θέσεως, τās
μεταμεσημβρινάς ὥρας 3ην - 5ην.

Καλεῖσθε ὅθεν ὅπως ἐνωρίς παρῆυρεθῆτε εἰς
τήν αἴθουσαν διά νά ἔχετε ὁλοκληρωμένην τήν εἰ-
κόνα τοῦ ἐορτασμοῦ καί τήν πληρότητα τοῦ πνεύ-
ματος.

Τήν ἱεράν ἐκδήλωσιν θά λαμπρύνει παρεκτός τῆς
ὁμιλίας ἡ πολύφωνος ἱεροψαλτική τῆς Ἐκκλησίας
μας «Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιαστική Βυζαντινὴ χορω-
δία», ὑπὸ τόν ἰδρυτὴν αὐτῆς καθηγητὴν κ. Μιχάλην
Μακρὴν μέ ἐπικαίρους ὕμνους.

Μετ' εὐχῶν

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Αναγνωσθήτω τήν Παρασκευή τὸ ἀπόγευμα
στούς Χαιρετισμούς καί τήν Κυριώνυμον ἡμέραν
κατά τήν ὥραν τοῦ Θείου Κηρύγματος)

Π Ρ Ο Σ

Τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱ. Μονῶν καί τὸ εὐσεβές Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως.

Χάρις καί εἰρήνη εἴη ὑμῖν παρὰ τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τοῦ Παντοκράτορος, καί παρὰ τῆς ἐμῆς μετρίτητος εὐχῇ καί εὐλογία.

Τέκνα μου εὐσεβῇ καί περιπόθητα,

Χαρὰς Εὐαγγέλια σήμερον. Ἡ μεγάλωνυμος Ἑορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδόξιας, τήν ὁποίαν ἀγει ἡ Μήτηρ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, διὰ τήν περιφανῆ νίκην τῆς, ἐπὶ τῇ ἀναστηλώσει τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, ἐναντίον τῶν δυσσεβῶν εἰκονομάχων, οἱ ὅποιοι ἐπὶ 116 ὅλα ἔτη κατετάραξαν ταύτην.

Ἡ ἀναστήλωσις τῶν σεπτῶν Εἰκόνων, ἀποτελεῖ ὄντως λαμπράν νίκην, διότι οἱ βέβηλοι εἰκονομάχοι, ὄχι μόνον τὰς κατεβίβασαν ἐκ τῶν Ἱ. Ναῶν, ἀλλὰ τὰς ἐποδοπάτουν, τὰς κατέκαιον, τὰς ἐσυρον εἰς τὰς ὁδοὺς καί παντοιοτρόπως τὰς περιῦριζον, ἐνῶ, ὡς ἀπεφάνθη ἡ 7ῃ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος «...ἡ γὰρ τῆς Εἰκόνος τιμὴ ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει καί ὁ προσκυνῶν τὴν Εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τὴν ὑπόστασιν...».

Κατὰ τήν πάνσεπτον καί πανίερρον ταύτην ἑορτήν, ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν πανηγυρίζει μόνον τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Εἰκόνων, ἀλλὰ γενικώτερον τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξιας ἐναντίον τῶν ἀπίστων αἰρετικῶν καί κακοδόξων Παπικῶν, Προτεσταντῶν, Χιλιαστῶν, Μασόνων, Οἰκουμενιστῶν καί λοιπῶν προβατοσχήμων λύκων ταύτης, παραμένουσα ὀρθία καί ἀήττητος, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Μεγάλου Ἰδρυτοῦ τῆς Σωτῆρος Χριστοῦ: «Καὶ Πύλαι Ἀδου οὐ κατασχύσουσιν Αὐτῆς».

Καὶ τιμὰ καί γεραίρει ὅλους τοὺς ἡρωϊκοὺς προμάχους ταύτης. Εἰς τὴν φωταυγὴ καί θαυμαστὴν χορείαν τούτων συναριθμοῦνται ἀξίως οἱ Χριστοκήρυκες Ἀπόστολοι, οἱ Καλλίνικοι μάρτυρες, οἱ θεοφόροι Πατέρες, οἱ Ὅσιοι καί οἱ Ὁμολογηταὶ τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἄνδρες καί γυναῖκες. Ἀπαντες, ἐπιφανεῖς καί ἀφανεῖς, ὀνομαστοὶ καί ἀνώνυμοι, παλαιοὶ καί νεώτεροι.

Περιούσιε καί πιστέ λαέ τοῦ Θεοῦ,

Ἡμεῖς οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, αἰσθανόμεθα βαθύτατα τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξιας

καί δοκιμάζομεν ἰδιαιτέραν χαρὰν καί ἐγκαύχησιν ἐν Κυρίῳ, διὰ τὸ ὑψηλὸ νόημα καί τὴν ἀκήρατον δόξαν τῆς. Καί εὐλόγως, διότι τηρῶμεν ταύτην ἀκριβῶς καί ἀπαρallάκτως καί ἐν πᾶσιν, μετὰ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τῆς ἀθίκτων, μετὰ τῶν ὁποίων προέχουσιν θεοὶ κατέχει τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον ἐν τῇ θεῖᾳ Λατρείᾳ, τὸ ὁποῖον μᾶς παρέδωκεν ἡ Ἀ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων, μετὰ τοῦ συμβόλου τῆς Πίστεως καί τοῦ Πασχαλίου Κανόνος καί το διεφύλαξαν καί διαιώνισαν καί αἱ λοιπαὶ Ἀγία Οἰκουμενικαὶ καί τοπικαὶ Σύνοδοι.

Καὶ ὄχι μόνον τηρῶμεν τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις ἀμεταβλήτους, ἀνευ οὐδεμίᾳ προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, ὄχι μόνον διαφυλάττομεν ἀμώμητον τὴν παραδοθεῖσαν Πατρώαν Εὐσέβειαν, ἀλλὰ καί ἀγωνιζόμεθα ἐπὶ μίαν καί πλέον 70ετίαν, διωχθέντες ἀπηνῶς καί πολλὰ δεινὰ ὑποστάντες, εὐχαρίστως καί ὑπερηφάνως, χάριν αὐτῶν, ἀρνούμενοι νὰ παραδεχθῶμεν τὸ αἰρετικὸν Παπικὸν Ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀθέτησις Ἱερᾶς Παραδόσεως καί ἔμμεσος ὑποταγὴ εἰς τὸν ὀλέθριον Παπισμὸν.

Εἶναι, λοιπόν, ἡ Ἑορτὴ αὕτη, κυριώτατα, ἰδική μας Ἑορτὴ. Διό, ἡ μαρτυρικὴ καί πολυπαθὴς Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία προσδίδει ἰδιαιτερόν πανηγυρικὸν χαρακτήρα εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ὁρθοδόξιας, ὁ ὁποῖος, ἐφέτος θὰ λάβῃ χώραν ἐν Πειραιεῖ, εἰς τὸ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, (πλατ. Δημοτικοῦ Θεάτρου), τὴν 3.00 μ.μ., ὥραν, προεξαρχούσης τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου μετὰ τὸν σεπτὸν Πρόεδρόν της Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Χρυσόστομον Β'.

Ὅθεν, καλεῖσθε ἀπαξάπαντες νὰ δώσητε τὸ ἀγωνιστικὸν «παρὼν» εἰς τὸ ἱερόν προσκλητήριον, νὰ προσέλθῃτε καί τιμήσωμεν ὕμνοις καί λόγοις τοὺς γενναίους προασπιστάς τῆς ἀκαينوτομήτου Ὁρθοδόξιας, διακηρύξομεν τὴν ἀταλάντευτον προσήλωσίν μας εἰς ταύτην καί ἐν ψυχικῇ ἀγαλλιάσει, ἀγάπῃ καὶ ἱερᾷ ὑπερηφανείᾳ ἀναφωνήσωμεν μετὰ τοῦ πατρὸς Βρυενίου: «Οὐκ ἀρνηθόμεθα Σε φίλη Ὁρθοδοξία, οὐ ψευδόμεθα Σε Πατροπαράδοτον Σέβας, ἐν Σοὶ ζῶμεν καί ἐάν καλέσῃ χρεῖα, ὑπὲρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΠΡΟΣ
Τό πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως

Τέκνα ἡμῶν προσφιλή,

Καί πάλιν ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡξίωσεν ἡμᾶς, ἵνα ἐγ-
γίσωμεν πρό τῶν πυλῶν τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης
Τεσσαρακοστῆς, τῆς περιόδου ταύτης, καθ' ἣν
ὀφείλομεν διορθῶσαι τὰ κακῶς κείμενα ἐν ἡμῖν.
Διό καθήκοντι Πατρικῶ ἅμα δέ καί ἐκκλησιαστικῶ
ἀπευθυνόμεθα ὑμῖν πᾶσι, ὑπομνήσκοντες τὰ
ἱερά καί ἀπαραίτητα χρέη, ἅτινα, ὡς Ὁρθόδοξοι
Χριστιανοί, ὀφείλετε νά ἐκπληροῦτε.

Καί πρῶτον μὲν τονίζομεν τήν ἀνάγκην τῆς προ-
σελεύσεως ὑμῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς ἐν ἀπάσαις
ταῖς κατανυκτικαῖς ἀκολουθίαις, πλεῖστα ὅσα ἀπο-
κομίζοντες ἐκ τῶν ἱερῶν ὑμνολογιῶν καί τῶν ἀνα-
γνωσμάτων τῶν ἁγίων Γραφῶν. Δεύτερον δέ, τήν,
κατά τήν ἐνός ἐκάστου δύναμιν, τήρησιν τῆς
πατροπαραδότου νηστείας, ἣτις, κατά τόν Μεγά-
λον Βασίλειον «συνηλικιώτις ἐστί» τοῦ ἀνθρώπου,
ἥτοι ἔχει τήν αὐτήν ἡλικίαν, οἷαν καί ὁ ἀνθρώπος
ἐπὶ τῆς γῆς. Διὰ τῆς τηρήσεως τῆς νηστείας κόπτο-
νται τὰ πάθη, ἀτονεῖ ἡ ροπή πρός τήν ἀμαρτίαν,
ἐρχεται ὁ ἀνθρώπος πλησιέστερον τοῦ Θεοῦ, πεν-
θεῖ διὰ τὰς ἐαυτοῦ ἀμαρτίας. Τρίτον δέ διὰ τῆς προ-
σευχῆς, τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, ὁ νοῦς ἀνά-
γεται ἐκ τῶν φθαρτῶν εἰς τὰ ἀφθαρτα, ἐκ τῶν γη-
νῶν εἰς τὰ ἐπουράνια, εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ
ὑπέρ ἡμῶν παθόντος καί ἀναστάντος θεανθρώπου
εἰς διόρθωσιν τῶν λογισμῶν καί πράξεων, ἔχοντες
οὕτω πρότυπον τόν «πρωτότοκον τῶν νεκρῶν» Ἰη-
σοῦν, Ὅστις «ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὗρεθῇ
δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ». Τέταρτον δέ, συνδια-
λαγῶμεν μετὰ τῶν λυπούντων ἡμᾶς καί ὀφειλό-
ντων ἡμῖν, τήν δυνατὴν ἐπιείκειαν χρώμενοι, ἵνα
καί ἡμᾶς ἐλεῇ ὁ Κύριος, συγχωρήσῃ τὰ πολλά
πρός Αὐτόν ἀμαρτήματα ἡμῶν. Ἀναγινωσκέτω
πέμπτον, ἕκαστος ἐξ ὑμῶν ψυχοφελῆ βιβλία τῶν
ἁγίων Πατέρων, διδασκόμενος οὕτω τόν τρόπον
τῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν καθ' ἐκάστην μεθοδεῶν
τοῦ μισοκάλου πειραστοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἐλεή-
σωμεν, ἕκτον, τοὺς πτωχοὺς καί ἐνδεεῖς, τοὺς
ἀπόρους καί γενικῶς τοὺς ἔχοντας χρεῖαν τῆς
ἐλεημοσύνης, ἐν κρυπτῷ βεβαίως τοῦτο πράττο-
ντες, ἵνα καί ἡμᾶς ἐλεῇ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου,
δωρούμενος ἡμῖν τήν οὐράνιον μακαριότητα.
Ἐβδομον δέ, ἄς ρυθμίσωμεν τόν βίον ἡμῶν συμ-
φώνως ταῖς Εὐαγγελικαῖς ἐπιταγαῖς, «μὴ κώμαις
καί μέθαις, μὴ κοίταις καί ἀσελγείαις», ἐξομολο-
γούμενοι τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν οὐχὶ ἐμπροσθεν τῶν
ἱερῶν εἰκόνων, ὡς δυστυχῶς πράττουσι ἔνιοι τῶν
χριστιανῶν, ἀλλ' εἰς πνευματικόν πατέρα ὑπὸ τῆς

ἐκκλησίας ὀρισθέντα, καί ἀκολούθως, ἄς μεταλά-
βητε Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ ἀκατακρίτως, ἵνα
ὀντως ὑπάρξητε φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας
τέκνα.

Ταῦτα πόθω πατρικῶς γράφοντες πᾶσιν ὑμῖν,
τοῖς εὐλογημένοις χριστιανοῖς καί τέκνοις τῆς Ἱε-
ρᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, ὑψοῦμεν χεῖρας ἱκέτιδας
τῷ δῶσαντι ἑαυτόν «λύτρον ὑπὲρ τοῦ κόσμου»
Σωτῆρι Χριστῷ, ἵνα ἐνισχύῃ ὑμᾶς καί εὐλογῇ εἰς τόν
προκείμενον ἀγῶνα, ἵνα «ψυχαῖς καθαραῖς καί ἀρυ-
πώτοις χεῖλεσι» ἀξιωθῆτε νά ψάλλητε κατά τήν
ἁγίαν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου «τὴν ἀνάστα-
σίν Σου Χριστέ Σωτὴρ ἀγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρα-
νοῖς καί ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ
καρδίᾳ Σέ δοξάζειν», ἐπευλογοῦντες ὑμᾶς, διατε-
λοῦμεν διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης.

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Γ.Ο.Χ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ
ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ**

**«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ**

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 36.28.280, 36.47.365 - ΦΑΞ: 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιώς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ

Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάννιγγος 32 - Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100.

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ἐορτάσαμεν, θεία χάριτι, τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου καὶ ἡμεῖς οἱ γνησίως ἔχοντες ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ ἀπηλαύσαμεν τὸ θεῖον μεγαλεῖον τῆς ἐορτῆς, διότι πρὸ δύο χιλιετηρίδων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς βρεφοκρατούμενος ἐν τῇ θείᾳ ἀγκάλῃ τῆς θεομήτορος ἀνήρχετο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μετὰ τοῦ πρεσβύτου Ἰωσήφ ἰσως καὶ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου διὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὰ νόμιμα τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τὸν Ἰουδαϊκὸν Νόμον ὁ ὁποῖος συμφώνως ὅτι «*pān ἄρσεν τό τῇ μήτραν διανοίγον ἅγιον Θεῷ*» (Ἐξοδος 13.12) ὤφειλε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ν' ἀποδώσῃ τὰ ὀφειλόμενα. Ὁ τέκτων Ἰωσήφ καὶ ἡ θεοτόκος Μαρία πτωχοὶ ὄντες ἀπέδωσαν ζεῦγος νεοσσῶν περιστερῶν ἢ τρυγόνων παρ' ὅλο τό γεγονός ὅτι ἐκοπίασαν νυχθημερόν νὰ μεταβοῦν ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ ν' ἀποδώσουν τὰς σχετικὰς ὀφειλὰς τῷ Κυρίῳ.

Γράφοντας ὁμως αὐτὰ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομώντος ἔλαβον χώρα γεγονότα συνταρακτικῆς φύσεως διότι ἐκεῖ ἀνέμενε τὸν Κύριον ὁ πρεσβύτης Συμεὼν, ὅστις κεχρυσισμένος παρὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπε θάνατον ἔως οὐ ἐναγκαλισθεῖ τὸν Κύριον εἰς νηπιακὴν κατάστασιν. Τὸ γεγονὸς αὐτό πού ἀναγράφομεν τό ὅτι ἦτο κεχρυσισμένος παρὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος θὰ τό ἀποφύγωμεν διότι εἰς ἄλλα ἐτη ἐγράφη ἐκτενὲς περιγραφή ὅτι ὁ Συμεὼν ὦν μετὰ τὸν ἐβδομήκοντα πού ἐμετάφραζον τὴν Βίβλον ἐδυσπίστησε εἰς αὐτό πού γράφει ὁ Ἡσαΐας ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐν παρθενίᾳ καὶ ἀγνότητι θὰ ἐγεννοῦσε τὸν ὄντα.

Τὸ γεγονὸς αὐτό εἶναι σημαντικόν διότι ἄλλοι λέγουσιν ὅτι ὁ Προφήτης Συμεὼν ἦτο ἀνω τῶν διακοσίων ἐτῶν καὶ μετέφραζε τὴν Βίβλον ἐπὶ ἡμερῶν Ἀντιόχου τοῦ Νεοφανοῦς ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πρὸ 270 ἐτη. Καὶ ἀναφέρομεν ὅτι ὁ Συμεὼν λαμβάνει εἰς ἀγκάλας τοῦ τόν Κύριον τῆς δόξης, ἐζήτησε ὅπως κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του διότι ἡξιώθη νὰ δῇ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὅπως ἀκριβῶς Ἀγγελος Κυρίου τὸν εἰδοποίησε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Προχωροῦμεν ἀναφέροντες ὅτι ὁ θεοδόχος Συμεὼν ἀπεκάλεσε τὸν Κύριον σημεῖον ἀντιλεγόμενον ὅτι πολλοὶ πιστεύοντες ἢ μὴ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν θὰ διετράνουν ἢ θὰ ἀμφισβητοῦσαν τὴν θεότητά Του, ὅπως ἀκριβῶς γίνεται καὶ σήμερα. Τὸ δεύτερον σημεῖον τῆς ὁμολογίας τοῦ Συμεὼν ἦτο ἡ Παρθένος μητέρα θὰ ὑφίστατο φοβερὴν ὀδύνην ἐφ' ὅσον θὰ διήρχετο τὴν καρδίαν τῆς ρομφαίας: (Κεφ. Β' 33-35).

«Καὶ ἦν Ἰωσήφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περὶ αὐτοῦ.

Καὶ ἐδλόγησεν αὐτοὺς Συμεὼν καὶ εἶπε πρὸς Μαριάμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον.

Καὶ σοῦ δέ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ρομφαία, ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.

Καὶ φυσικὰ ἡ διατρωθεῖσα καρδιά τῆς Παρθένου, θὰ ἀντιμετώπιζε ὕστερα ἀπὸ τριάκοντα ἐτη τὸν Σταυρικὸν θάνατον τοῦ Κυρίου. Βεβαίως ἡ ἐπακολουθήσασα Ἀνάστασις τὴν πληγωθεῖσαν καρδίαν τῆς Παρθένου τὴν ἀνεζωογόνησε. Ἀλλὰ ἡ Κυρία Θεοτόκος νέα οὔσα ἤκουσε τὴν προφητείαν μετὰ μεγάλης περισκέψεως καὶ ἐφύλασσε τὰ Προφητεφθέντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Καλὸν ὁμως εἶναι ν' ἀναγραφῶμεν ὅτι ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Σολομώντος παρευρίσκετο καὶ ἡ Προφήτις Ἄννα χήρα 84 ἐτῶν ἡ ὁποία ἔκανε ὁμολογίαν ἐνώπιον πάντων εἰς τὸν Ναὸν ὡς σαφῶς ἀναγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὴν Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου (Κεφ. Β' 36-38).

«Καὶ ἦν Ἄννα προφήτις, θυγάτηρ Φανουὴλ ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἐτη μετὰ ἀνδρός ἐπτά ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς,

καὶ αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ νηστεύσας καὶ δεήσας λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν·

καὶ αὕτη αὕτῃ τῇ ὥρᾳ ἐπιστάσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτωσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ.

Ἡ λέξις ἀνθωμολογεῖτο ἔχει μεγάλην σημασίαν δι' ἡμᾶς πού εὐρισκόμεθα μέσα στὴν ὀρθὴν ὁμολογίαν τῆς γνησιότητος. Αὐτό εἶναι παρήγορον σημεῖον διότι ἀναμένομεν τὸ μέγα ἔλεος παρὰ τοῦ Δικαιοκρίτου Κριτοῦ. Ζῶντες τὰς ἡμέρας μας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἐπισύρωμεν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου ὅτι εὐρισκόμεθα πρὸ γεγονότων τεραστίας σημασίας διότι τὰ πάντα εἶναι ἐν ἀναβρασμῷ καὶ ἐν συγχύσει.

Ἡ φοβερὴ ἐκκλυσὶς τῶν ἡθῶν εἶναι ἐκεῖνο πού ὀμιλεῖ διὰ τὸν σύντομον ἐρχομόν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ μεγάλο στάδιον τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς καὶ θὰ πρέπει ὅλοι μας ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας μέχρι γεροντικῆς τοιαύτης διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς αὐτό νὰ ἀποπλύνωμεν τὰ σοβαρά πταίσματα καὶ ἐγκλήματα πού διηνεκῶς πράττομεν.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΝΗΣΤΕΙΑ

Ἡ Νηστεία ὅπως εἶναι γνωστόν τοῖς πᾶσι εἶναι ἀρετὴ ἡ ὁποία ἐξασκεῖται ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καθ' ὁρισμένας χρονικὰς περιόδους. Ἐπειδὴ ἤδη εἰσήλθομεν εἰς τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστήν καὶ ὅλοι μας μέ τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ ἐξασκοῦμεν αὐτήν τὴν θείαν ἐντολήν ἐπιλαμβάνομαι καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς Ἐκκλησίας νά ἀναγράψω μερικά βασικά καὶ καίρια σημεία αὐτῆς τῆς ἁγίας ἐντολῆς, ἡ ὁποία ὡς γνωστόν παρεδόθη παρὰ τῆς Τριαδικῆς θεότητος ἐν Παραδείσῳ. Ὡφείλαν οἱ Πρωτόπλαστοι νά ἐξασκήσουν αὐτήν τὴν θείαν ἀπαγόρευσιν ἀλλ' ὁ διάβολος αὐτός ὁ φοβερός ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου τοὺς παρεκίνησε καὶ δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὴν θείαν ἐντολήν. Αἱ συνέπειαι, ἔκτοτε, εἶναι βαρύνταται διότι ὅλη ἡ ἀνθρωπότης φέρουσα τό στίγμα ὡς προπατορικὴ ἁμαρτία ὑφίσταται τὰς συνεπειὰς αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ ἡ θεία δικαιοσύνη μαζί μέ τὴν θείαν ἀγάπην «ἐξομάλυναν» αὐτήν τὴν κατάραν διότι ἤλθε τό βάπτισμα καὶ ἀπέπλυνεν αὐτό τό ἄγος τῆς ἁμαρτίας. Ἐν συνεχείᾳ νομίζω πρέπει νά τονίσω πῶς τό ἅγιο βάπτισμα ὄχι μόνο ἀποπλύνει τὴν κατάραν καὶ τὰς συνεπειὰς τῆς ἀλλὰ κάνει καὶ κάτι βαθύτερο πνευματικά, ἐξομοιώνει τὸν παραπεσόντα ἀνθρώπο καὶ τὸν καινοποιεῖ δημιουργώντας αὐτόν θεόν κατὰ χάριν. Ἐμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἀπολαμβάνομεν αὐτῆς τῆς θείας δωρεᾶς καὶ εἴμεθα ἐτοιμοὶ νά εἰσέλθωμεν εἰς τό στάδιον τῶν ἀρετῶν τό ὁποῖον «ἡνέωκται» ἐνώπιόν μας.

Ὅταν λέγομεν νηστεία ἐνοοῦμε νά κάνωμεν χρῆσιν τῶν τροφῶν τὰ ὁποῖα προσδιορίζονται παρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, σ' αὐτό ὅμως τό χρονικὸ διάστημα ὀφείλομεν νά κάμωμεν χρῆσιν τροφῶν τὰ ὁποῖα θά κρατήσουν τὴν ὑπαρξίν μας ἐν τῇ ζωῇ. Ἐχομεν ἐνώπιόν μας τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας οἱ ὁποῖοι ὑπερέβησαν τὰ «ἐσκαμμένα» ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πρότυπα τῶν Ὁσίων καὶ Νηστευτῶν τὰ ἔχομεν ἐμεῖς ἐν τῇ ζωῇ καὶ φροντίζομεν πάσῃ θυσίᾳ, ἐντολῇ τοῦ ἐξομολόγου μας, νά κάνωμεν πᾶν τό ἀνθρωπίνως δυνατόν. Ἐπ' αὐτοῦ ἤθελα νά τονίσω τὴν προτροπὴν τοῦ θείου Παύλου λέγοντος στήν κάθε ἐπιστολήν του. (Ρωμ. ιδ' 3):

«ὁ ἐσθίων τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο».

Ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ τῆς νηστείας εἶναι συνυφασμένη μέ τὴν ἄλλη ὑψίστη ἀρετὴ τῆς διακρίσεως, ὀφείλομεν κατὰ τὸν χρόνον τῆς νηστείας νά τὴν ἐφαρμόσωμεν διότι ἄλλως δὲν νηστεύομεν. Ἡ ὕμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μᾶς προτρέπει ὅτι πρέπει νά ἐγκολποθῶμεν τὴν ἀγάπην καὶ δὴ πρὸς τὸν πλησίον παράλληλα δὲ νά ἀποφύγωμεν τὴν καταλαλιάν ἡ ὁποία ἁμαυρῶνει τό νόημα τῆς νηστείας. Ἐπ' αὐτοῦ θά ἤθελα νά ἀναγράψω ἓνα μικρὸν σημεῖον τῆς ὕμνολογίας διότι αὐτό θά μᾶς ὁδηγήσει πῶς πρέπει νά νηστεύωμεν πρεπόντως.

Α. Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, ἐναρξόμεθα φαιδρῶς, ἀκτίνας ἀπολάμποντες, τῶν ἁγίων ἐντολῶν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, προσευχῆς τὴν ἀστρεπὴν, ἀγνείας καθαρότητα, εὐανδρείας τὴν ἰσχύν, ὅπως λαμπροφόροι προφθάσωμεν, εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τριήμερον Ἀνάστασιν, τὴν καταλάμπουσιν ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ.

Β. Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ· ἀληθινῆς νηστείας, ἡ τῶν κακῶν ἀλλοτριώσεως, ἐγκράτειας γλώσσης, θυμοῦ ἀποχῆς, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιάς, ψεύδους, καὶ ἐπιπορκίας· ἡ τούτων ἐνδεια, νηστεία ἐστὶν ἀληθὴς καὶ εὐπρόσδεκτος.

Νομίζομεν ὅτι κατόπιν τῶν ἀνωτέρω αὐτὰ τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν θά βοηθήσουν τό ἀναγνωστικόν «κοινόν» πῶς πρέπει νά νηστεύωμεν» διότι σύμφωνα μέ αὐτὰ πού ἀναγράφει ὁ ὕμνογράφος ὅτι ἡ νηστεία κατευνάζει παθῶν τὰ οἰδήματα (φουσκώματα). Ἀλλὰ διὰ νά ἐπιτύχωμεν νά ἐξασκήσωμεν αὐτὴν τὴν θείαν ἀρετὴν πρέπει νά παρακαλέσωμεν Αὐτόν διὰ τὸν ὁποῖον κάμομεν τὴν νηστείαν νά μᾶς ἐνισχύσει διότι ὁ ἴδιος μᾶς λέγει ὅτι: (Ἰωάν. ιε' 5):

«ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα, ὁ μένων ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν».

Ὡς ιεράρχης τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν ἐνι-αυτῶν ἐν τῇ διακονίᾳ ὀφείλω νά ὁμολογήσω ὅτι νηστεύων εὐρίσκομαι πάντοτε εἰς ἀγαθὴν ἐπαφὴν μέ τὴν προσευχὴν διότι αὐτὴ αὐτὴ ἡ νηστεία μέ παρακινεῖ συνεχῶς πρὸς τοῦτο.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΧΡΙΣΜΑ

Ἀναφέρομαι εἰς τὴν Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας Σ/βριος - Ὁκτ/βριος 1992 ἀφ. φ. 850 ὅπου ἐκεῖ ἀναγράφω ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα Μυστήρια ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ μας καὶ μεταξύ αὐτῶν τῶν ἑπτὰ εἶναι τὸ Χρίσμα.

Ἐπειδὴ ὀλίγα τινα γράφονται γιὰ τὸ οὐσιώδες αὐτὸ Μυστήριον νομίζω καὶ ἐγὼ σάν ἱεράρχης θέλω νὰ ἀναγράψω τινα, γιὰ τὴν πνευματικὴν πρόοδον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ ἀρχομαι ἀναφέρων τὰ ἀκόλουθα: Τὸ Μυστήριον αὐτὸ ἔχει τὴν προέλευσίν του ἀπὸ καταβολῆς τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ἀπὸ τὸ Ὑπερῶν τῆς Ἱερουσαλήμ ὅπου οἱ Μαθηταὶ «κεχρισμένοι» μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὠδεῦαν πρὸς ὅλην τὴν Οἰκουμένην ἵνα βαπτίσωσι τοὺς προσερχομένους κατόπιν τῆς Ἐντολῆς ποῦ ἔδωσε ὁ Κύριος *«πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»*. Παράλληλα μὲ τὴν ἐντολὴν αὐτὴν ἄς ἀναχθῶμεν εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην καὶ ὑπομνήσομεν εἰς τὸ πλήρωμα ὅτι ὁ θεὸς Πατὴρ ἔδωσε ἐντολὴν πρὸς τὸν Προφῆτην Σαμουὴλ νὰ χρῆσθ τὸν Δαβὶδ βασιλέα ἀντὶ τοῦ ἐκπεσόντος τῆς χάριτος Βασιλέως Σαουλ. Συνεπῶς τὸ θεῖον αὐτὸ παρασκεύασμα συγκείμενον ἐξ ἀμειγροῦς ἐλαιολάδου καὶ ἄλλων ἀρωματικῶν ἐλαίων εὐρίσκεται εἰς χρῆσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν ἐπικύρωσιν τῶν προηγηθέντων Μυστηρίων ὅπως Βαπτίσματος καὶ θείας Κοινωνίας. Τὸ Μυστήριον αὐτὸ δὲν ἔχει τὴν θεαματικότητα ποῦ ἔχουν τὰ ἄλλα Μυστήρια,

ἀλλὰ παραμένει ἐν τῷ Ἱερῷ, ὡς θεία Παρακαταθήκη, διὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν θείων Μυστηρίων.

Πιθανῶς θὰ ἐνθυμεῖσθε ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ἐπὶ Πατριάρχου Βαρθολομαίου ἔλαβεν χώραν ἡ παρασκευὴ τοῦ ἁγίου Χρίσματος οἱ δὲ τηλεθεαταί, ἀπήλαυσαν ὅσοι εἶδον τουλάχιστον, τὴν ὅλην διαδικασίαν τῆς παρασκευῆς του. Ὡς γνωστὸν διὰ τὴν καύσιν τοῦ ἐλαίου καὶ τῶν ἀρωματικῶν τοιοῦτων ἐκάησαν παλαιαὶ μὴ ἐν χρήσει εἰκόνες αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἀπαραίτητοι πρὸς τὸν ἅγιον τοῦτον σκοπὸν. Ὁ Πατριάρχης πλαισιούμενος ἀπὸ τὴν ἱεραρχίαν του ἦτο ὁ κύριος κατασκευαστὴς τὸ δὲ θεῖον παρασκεύασμα φυλάσσεται εἰς ὑπερμεγέθεις πύθους ἐν ταῖς ἀποθήκῃς τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως πρὸς διανομὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας αἱ ὁποῖαι ζητοῦν τὸ ἅγιον Χρίσμα ὅπως γράφεται ἄνωτέρω. Ὡς γνωρίζετε ἡ ἀποστολὴ του ἢ ἡ ἐκχώρησίς του γίνεται μόνον εἰς τοὺς ὀρθοδόξους χριστιανοὺς. Φροντίζομεν καὶ ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ νὰ προμηθευτοῦμε αὐτὸ τὸ θεῖον παρασκεύασμα, καὶ κάνομεν μεγάλο ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπόκτησίν του.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα εἶχα νὰ ἀναγράψω διὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι τὸ Χρίσμα ἀποτελεῖ κεφαλαιώδες Μυστήριον, τὸ ὁποῖον πρέπει ἀκόμη νὰ γνωρίζωμεν ὅτι φυλάσσεται ἐν τῷ Ἱερῷ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἐπίσης ὅτι χωρὶς αὐτό, τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, εἶναι δύσκολον νὰ λάβει τὴν «πληρότητά» του.

Ο ΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ Ν. ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Κάθε στρατιώτης ἔχει τεντωμένο τὸ αὐτί του διὰ νὰ καταλάβει τὸ παράγγελμα τὸ ὁποῖον δίδει ὁ ἀξιωματικὸς ἢ ὁ ὑπαξιωματικὸς. Καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγμὴν σάν μικρὸς καὶ ἀδύναμος στρατιώτης φροντίζω νὰ πάρω ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν τί ἀκριβῶς στέλει αὐτός δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ πρωτοστάτης ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐλάμβανε πρὸ 2.000 ἔτη τὴν ὑψίστην ἐντολὴν «νὰ κατέλθῃ» εἰς Ναζαρέτ καὶ νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν βουλὴν Κυρίου ὅτι ὁ Λόγος ὁ ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθεὶς ἐλάμβανε σάρκα καὶ ὅστ' ἐν τῇ νηδύϊ τῆς Παρθένου Μαρίας. Αὐτὴ ἡ προαιώνια βουλὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀνθρώπου φέρει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἐκπεσόντος Ἀδάμ. Ὁ ἄγγελος εὐρίσκεται ἐνώπιον τῆς μικρᾶς Κόρης τῶν 15 χρόνων καὶ τῆς

γνωρίζει ὅτι θὰ συλλάβῃ τὸν Ἐμμανουὴλ τὸ ὁποῖον σημαίνει ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν. Ἡ ἀπείρανδρος Κόρη πρὸ τοῦ ἀγγέλματος αὐτοῦ ἐρωτᾷ κατάπληκτος τὸν ἄγγελον πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συμβεῖ αὐτὸ ἐφ' ὅσον «ἄνδρα οὐκ οἶδεν», ἢ ἀπάντησις τοῦ ἀγγέλου αὐτὸ θὰ γίνῃ τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγ. Πνεύματος καὶ δύνاميς τοῦ Ὑψίστου θὰ τὴν ἐπισκιάσει. Δέχεται ἡ Μαριάμ τὴν θείαν ἐντολὴν Λουκ. α' 38 «γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου».

Καλὸν ὅμως εἶναι προτοῦ νὰ δώσωμεν εἰς δημοσιότητα τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου νὰ οδηγήσωμεν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἄλλην μικρὰν ἀνδρομὴν ἀναφέροντας τὰ τοῦ Ἑσπερινοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὸ ὁποῖον ἐν τινὶ μέτρῳ ἀναφέρει τὰ τῆς συλλήψεως:

Α. «Βουλὴν προαιώνιον, ἀποκαλύπτων σοι Κόρη, Γαβριὴλ ἐφέστηκε, σὲ κατασπαζόμενος, καὶ φθεγγόμενος· Χαίρε γῆ ἄσπορε· χαίρε βάτε ἀφλεκτε· χαίρε βάθος δυσθεώρητον· χαίρε ἡ γέφυρα, πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἡ μετάγουσα, καὶ κλίμαξ ἡ μετάρσιος, ἣν ὁ Ἰακώβ ἐθεάσατο· χαίρε θεῖα στάμνε τοῦ Μάννα· χαίρε λύσις τῆς ἀρᾶς· χαίρε Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος».

«Φαίνει μοι ὡς ἄνθρωπος, φησὶν ἡ ἀφθορος Κόρη, πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον, καὶ πῶς φθέγγῃ ρήματα ὑπὲρ ἄνθρωπον; μετ' ἐμοῦ ἔφης γάρ, τὸν Θεόν ἐσσεσθαι, καὶ σκηνώσῃ ἐν τῇ μήτρᾳ μου· καὶ πῶς γενήσομαι, λέγε μοι χαρίον εὐρύχωρον, καὶ τόπος ἁγιασματος, τοῦ τοῖς Χερουβὶμ ἐπιβαίνοντος; Μὴ με δελεάσῃς ἀπάτῃ· οὐ γὰρ ἔγνων ἡδονήν· γάμου ὑπάρχω ἀμήτορος· πῶς οὖν παῖδα τέξομαι!»

«Θεὸς ὅπου βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις, φησὶν ὁ Ἀσώματος, καὶ τὰ ὑπὲρ ἄνθρωπον διαπράττεται. Τοῖς ἐμοῖς πιστεῦε, ἀληθεῖσι ρήμασι. Παναγία ὑπεράμμενε. Ἡ δὲ ἐβόησε· Γένοιτό μοι νῦν ὡς τὸ ρῆμα σου, καὶ τέξο-

μαι τὸν ἄσκαρον, σάρκα ἐξ ἐμοῦ δανεισάμενον, ὅπως ἀναγάγῃ τὸν ἄνθρωπον, ὡς μόνος δυνατός, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀξίωμα, διὰ τῆς συγκράσεως».

Β. «Καταβήσεται ὡς δειλὸς ἐπὶ πόκον καὶ ὡσεὶ σταγὼν ἡ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς.

Ἦγίασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱέ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς».

Ἡμεῖς ὡς ἐλάχιστοι πρεσβύτεροι ἄς σταθῶμεν σήμερον ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ νά παρακαλέσωμεν τὴν Εὐαγγελιζομένην ἀειπάρθενον θεομήτορα νά μᾶς διατηρήσῃ ἀγνοὺς καὶ σώφρονας καὶ νά τύχωμεν τοῦ ἐλέους τοῦ κυοφορουμένου Σωτῆρος μας.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΓΚΑΡΔΙΑΙ ΕΥΧΑΙ

Εἰς τὸν ἐορτάσαντα τὰ ὀνομαστήριά του, τὴν 20ὴν Ἰανουαρίου ἐ.ἐ, Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιον, Γενικόν Γραμματέα τοῦ Σωματείου «Γενικόν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκφράζει ἀπειρον ἀγάπην, διὰ τὸν Σεβασμιώτατον, ὁ ὁποῖος ἐκτός τῆς Μακεδονίας, δίδει καὶ τὸ νεανικόν παρὼν του εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας, ἀναπληρῶν τὸν ἀσθενοῦντα οἰκεῖον Ἱεράρχην κ. Γερόντιον.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη διὰ τὴν Θεοσ/νίκην, ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ἐκφράζει τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν συμπτωτεύουσιν. Ἡ «Ὁρθόδοξος Παρουσία» τὸ ὁμώνυμον θρησκευτικὸν καὶ δημοσιογραφικὸν ὄργανόν της ἀναφέρει λεπτομερειακὰ τὰ τῆς ἐπισήμου αὐτῆς Ἑορτῆς.

Εὐχόμεθα ἀπὸ μέσης καρδίας εἰς τὸν ἐορτάσαντα τὴν ὀνομαστικὴν τοῦ ἐορτῆς π. Ἰωάννην Μουρίκην ἔτη πολλά, τὸν πολύτεκνον καὶ κοινωνικὸν ἐργάτην, ἱερορροῦντα εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Καραβά, τὸν δικαίως ἀναπληροῦντα μακαριστὸν Νικόλαον Καλοσκάμη, διότι τοιοῦτοι πρεσβύτεροι ἐν τῇ σημερινῇ κοινωνίᾳ, εἶναι ζωντανὰ παραδείγματα πρὸς μίμησιν.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ἡ 25η Μαρτίου πάντοτε ἐκτός ἀπὸ τὴν θρησκευτικότητά της καὶ τὴν πνευματικότητά της ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν ἐθνικὸν παλμόν καὶ τὴν χριστιανικὴν ἑξαρσιν. Κάθε ἔτος, πάντοτε, ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνα φθάνει τὰ ὑψίστα πατριωτικὰ αἰσθήματα διότι τὸν Μάρτιον τοῦ 1821 οἱ πρόγονοί μας ὑψωσαν τὴν ἐθνικὴν σημαίαν διὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ καὶ ἀνάκτησιν τῆς ἐπὶ 400 ἔτη δουλείας ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν, ἐλευθερίας.

Οἱ λίγοι ἀγωνισταὶ μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνην ὀρκίζοντο ἐνώπιον τοῦ ἱεράρχου Παλαίων Πατρῶν Γερμανοῦ διὰ τὴν ἐλευθερία ἀψυφώντας τὸν θάνατον ὁ ὁποῖος ἐπικρέματο ὡς δαμόκλειος σπάθῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των. Μιά χούφτα ἀνθρώπων εἶπαν ἐλευθερία ἢ θάνατος καὶ αὐτὸ τό θαῦμα ἐπετεύχθη σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα διότι πίσω ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ '21 εὕρισκετο συμπαραστάτης ὁ Τριαδικὸς Θεὸς καὶ ἡ

ἁμαχος προστασία τῆς θεομήτορος. Καλὸν ὁμως εἶναι νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι οἱ ὀπλαρχηγοὶ εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν προτοῦ νὰ ὑψώσουν τὸ λάβαρον τῆς Ἐλευθερίας εἶχαν ὑψώσει τὸν σῶφρονά ἑαυτὸν των μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη ἀδυναμία διότι ἐκοινωνοῦσαν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων πού ὡς γνωστὸν διὰ νὰ προσέλθῃς εἰς αὐτὰ ἔπρεπε νὰ εἶσαι καθαρὸς καὶ σῶφρων.

Δέν θὰ ἀναγράψωμεν τὰ ὀνόματα τῶν Καπεταναίων διότι ἄλλα φύλλα τὰ ἀναφέρουν διεξοδικά κατ' ὄνομα καὶ ὁ κάθε Ἕλλην πολίτης μικρὸς ἢ μεγάλος τὰ γνωρίζει διότι κοντὰ στὸν Παπαφλέσσα τοποθετεῖ καὶ τὴν Μπουμπουλίνα. Αὐτὸ τό μικρὸ γράφικόν πονημάτιον ἄς σταθεῖ ἕνας μικρὸς φόρος τιμῆς πρὸς αὐτὰ τὰ ὑψίστα ἀναστήματα πού τοὺς καταγράφει ἡ ἐθνικὴ μας ἱστορία καὶ εἶναι, ἀσφαλῶς, πρεσβευταὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Με τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος μὲ τὰ Οἰκουμενιστικά του ξεσπάσματα ἤλθε ἀντιμέτωπος, ἐκτός ἀπὸ τοὺς ζηλωτὰς Πατέρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους (μόνιμος πονοκέφαλός του), ἔρχεται τῶρα εἰς ρῆξιν ὁλοκληρωτικὴν καὶ πνευματικὴν μὲ ἄλλους ἡγουμένους τεσσάρων Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγ. Ὁρους τῶν ὁποίων ζητεῖ τὴν καθαίρεσιν, καὶ τοῦτο διότι οἱ ἀντικαληδονιστοὶ (Ἀρμένιοι) ἐναγκαλισμοὶ τοῦ μὲ αὐτοῦς βάζει σὲ κίνδυνον ὁλόκληρην τὴν Ὁρθοδοξίαν. Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ πνευματικὸς ἀντιπερισπασμὸς θὰ ἔχει ὁλεθρίας ἐπιπτώσεις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Πατριάρχου γιατί ἔτσι διχάζει ὁλόκληρην τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ὁ καθένας ὀρθόδοξος χριστιανὸς θὰ πρέπει νὰ σκέφτεται τελικῶς πού νὰ καταλήξῃ. Τό εὐτύχημα εἶναι πῶς ἐμεῖς οἱ Γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀκολουθοῦντες τὴν γραμμὴν τοῦ πρώην Φλωρίνης μακαριστοῦ Χρυσοστόμου εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ δεχθοῦμε τοὺς πλανηθέντας διότι ἐφαρμόζομεν παράλληλον γραμμὴν μὲ τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας.

Ὅπως φαίνεται τὰ πράγματα εἶναι σὲ πολὺ δυσάρεστον θέσιν καὶ μόνον ὁ πυρσὸς τῆς γνησιότητος πού φωτίζει ὅλον τὸν κόσμον καλεῖ κοντὰ του ὅλους τοὺς γνησίως πιστεύοντας εἰς τὴν Τριαδικὴν θεότητά μας.

2. ΑΠΟΗΧΟΙ ΕΟΡΤΗΣ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Ἡ παραπεθείσα καὶ δημοσιευθεῖσα ἱστορικὴ ἐκθεσις τῆς ἐορτῆς τῶν θεοφανείων μὲ τοὺς βαρυσημάντους λόγους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, τοῦ οἰκείου ἱεράρχου κ. Γερωντίου, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου καὶ τὰς πολλαπλὰς φωτογραφίας τοῦ ἐπισήμου τούτου θέματος ἔχουν δημιουργήσει ἰδιαιτέραν αἰσθῆσιν εἰς πολλοὺς καὶ ὁ γράφων ἔτυχε νὰ λάβῃ τηλεφωνήματα ἀλλαγῆς θέσεως μερικῶν χριστιανῶν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας. Τό γράφουμε αὐτὸ ἐνσυνείδητα διότι πολλές φορές μένουμε κατάπληκτοι πρὸ ὀρισμένων γεγονότων, διότι βλέπουμε τὸν δάκτυλο τοῦ Θεοῦ νὰ κινεῖται καὶ νὰ ζητεῖ ἐπιστροφὴν τῶν χριστιανῶν πρὸς τοὺς γνησίως πιστεύοντας ὀρθοδόξους χριστιανοὺς. Ἐπειδὴ τό γεγονὸς αὐτῆς τῆς ὁμολογίας εἶναι ἰδιαιτέρως αἰσθητὸν εἰς τοὺς ἔχοντας σχέσιν μὲ τὴν γνησίαν ὀρθοδοξίαν πρέπει νὰ ἀναφωνήσωμεν ἐκ βάθους καρδίας ὅτι «Ζεῖ Κύριος» καὶ ποτὲ δέν ἀμφιβάλλομεν ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ δεχθῶμεν εἰς τοὺς κόλπους μας πολλοὺς πλανηθέντας.

Αὐτὸ γράφεται γιὰ νὰ εἶναι μία ἐμμεσος ἀπάντησις εἰς ἀγιορείτας εὕρισκομένους ἐκτός ἁγ. Ὁρους.

3. ΕΛΛΑΣ - ΚΥΠΡΟΣ - ΤΟΥΡΚΙΑ

Μέ την πληροφορίαν σήμερα ότι θά ἔχουμε Τουρκικά στρατεύματα εἰς τὴν Βοσνία (τῇ προτροπῇ τοῦ χριστιανοῦ Ἐπιτρόπου Ο.Η.Ε. κ. Μποῦτρος Γκάλι), τὰ πράγματα ἀρχίζουν δι' ἡμᾶς νά εὐρίσκωνται εἰς κατάστασιν περίπλοκον καί χαώδη. Τί τοὺς θέλετε κ. Γκάλι τοὺς Τούρκους ἐν μέσῃ Εὐρώπῃ; Εἶναι ἀδύνατον νά φαντασθῶμεν ὅτι οἱ Τούρκοι εἶναι εἰς θέσιν νά κάνουν ἔργον καλόν καί εἰρηνικόν! Περίτσανος ἀπόδειξις ἡ ἀπέλασις τῆς νέας Σομλιώτισας νηπιαγωγοῦ Φωκᾶ εἰς τὴν Λευκωσία, πού ἡ ἡρώϊς αὐτὴ σάν ἄλλη Μπουμπουλίνα ἔφραξε τὸν δρόμον στίς μεγάλες ἐπιδιώξεις τῶν ὀρθῶν τοῦ Ἀττίλα. Λοιπόν, μαζί μέ σένα Κυρία Φωκᾶ καί ἡμεῖς οἱ ἀγωνισταί τῆς πατρίδος νοιώθουμε ἐθνική ὑπερηφάνεια καί χαρά διὰ τὴν τόλμην σου καί τὸν ἄκρατον πατριωτισμόν σου.

4. ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Εἶναι θαυμαστόν γεγονός ὅτι ὁ ἡμέτερος ἱεράρχης κ. Γερόντιος παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν ἀπουσίαν ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα αἱ πνευματικὲς του δραστηριότητες τείνουν νά χαρακτηρισθοῦν ἰδιαιτέρως σημαντικά διότι ἔχει νά κάνει πολυμέτῳπον ἀγῶνα διὰ τὴν ἀνέγερσιν Ἱ. Ναῶν ὅπως ἡ «Ἀγ. Φιλοθέη» Πετραλώνων Ἀθηνῶν «Ἀγ. Σπυρίδωνος» Σαλαμίνας καθώς ἐπίσης συμπληρωματικά καὶ οὐσιώδεις βελτιώσεις εἰς τὸν Ἱ. Ναόν «Ἀγ. Μαρίνης» Κορυδαλλοῦ καί εἰς τὰ ὑπὲρ αὐτῆς κτίσματα. Ἡ ἐφημερίς εὐχεται εἰς αὐτόν μακροήμερευσιν διὰ τὴν συμπλήρωσιν αὐτῶν τῶν πνευματικῶν ἐπιτευγμάτων.

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ

Τό βαθύτερον νόημα τοῦ Τριωδίου

Ὅταν κάποιος ξεκινάει γιὰ ἓνα ταξίδι θά πρέπει νά ξέρει πού πηγαίνει.

Αὐτό συμβαίνει καί μέ τό τριῶδιο.

Πάνω ἀπ' ὅλα τό τριῶδιο εἶναι μία πορεία, ἓνα πνευματικό ταξίδι πού προορισμός του εἶναι τό Πάσχα «ἡ ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν καί ἡ πανηγυρίς τῶν πανηγύρεων» γιὰ νά συναντήσουμε τὸν Ἀναστημένο Χριστό.

Ὅλη ἡ λειτουργικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ κύκλος τῶν ἀκολουθιῶν τῆς. Ὑπάρχουν γιὰ νά μᾶς βοηθήσουν νά ξαναβροῦμε τὴ νέα ζωὴ, τὴν ἀναστημένη ζωὴ, πού τόσο εὐκόλα χάνουμε καί προδίνουμε.

Ὁλόκληρη ἡ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὀργανωμένη γύρω ἀπὸ τό Πάσχα.

Γι' αὐτό καί ὁ λειτουργικός χρόνος, ἡ διαδοχὴ τῶν ἑορτῶν γίνεται ἓνα ταξίδι, ἓνα προσκύνημα στό Πάσχα πού εἶναι τό τέλος καὶ ταυτόχρονα ἡ ἀρχή.

Τό τριῶδιο εἶναι τό χέρι βοηθείας πού μας ἀπλώνει ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι τό σχολεῖο τῆς μετανοίας πού θά μᾶς δώσει δύναμη νά δεχθοῦμε τό Πάσχα ὅχι σάν μιά εὐκαιρία φαγητοῦ, ἀλλὰ βασικά σάν τό τέλος ὅλων τῶν παλαιῶν «τοῦ παλαιοῦ κόσμου» πού ἔχουμε δημιουργήσει καί συγκεντρώσει μέσα μας καί σάν εἴσοδον στό νέο, τό ἀναστημένο, στὴ νέα «ἐν Χριστῷ ζωὴ».

Τό τριῶδιο εἶναι τό σταυρώσιμο καί τό ἀναστάσιμο Πάσχα.

Λέγεται τριῶδιο γιατί πολλοὶ κανόνες ἔχουν τρεῖς μόνο ὥδες, ἀντὶ τῶν κανονικῶν 9, ψάλλονται

μόνο 3 ὥδες, ἡ 8 καί 9 ὥδῃ καί μιά ἀπὸ τίς 5 πρώτες.

Τό τριῶδιο διαρκεῖ 10 Κυριακές καί ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου καὶ τελειώνει στὸν ἑσπερινό τοῦ Μεγ. Σαββάτου.

Χωρίζεται στό τμήμα τῆς πρὸ τῆς νηστείας περιόδου καί περιλαμβάνει 4 Κυριακές καὶ 3 ἐβδομάδες.

α) Τελώνου καί Φαρισαίου

β) Ἀσώτου υἱοῦ,

γ) Ἀπόκρεω καί

δ) τῆς Τυροφάγου

Στὴν περίοδο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς περιλαμβάνονται 6 Κυριακές

α/Α Νηστειῶν τῆς Ὁρθοδοξίας

β/Β Νηστειῶν τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου Παλαμᾶ

γ/Γ Νηστειῶν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως

δ/Δ Νηστειῶν Ἀγ. Ἰωάννου τῆς Κλίμακος

ε/Ε Νηστειῶν τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας καὶ στ/ Κυριακὴ τῶν Βαΐων καὶ τῇ Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ.

Τίς 5 Κυριακές τῶν Νηστειῶν, τῇ Μ. Πέμπτῃ καί τό Μ. Σάββατο τελεῖται ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου. Κάθε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς γίνεται ἡ Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων.

Τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ κάθε βράδυ στό ἀπόδειπνον μέχρι τῆς Τετάρτης τῆς Ε. ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν διαβάζεται ὁ κατανυκτικότερος Μέγας Κανὼν τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης.

Ἐπίσης τίς 5 Παρασκευές ψάλλεται ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος πρὸς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν Θεοτόκον.

Τό τριῶδιο ἔχει μεγάλη καί μακρὰ ἐξέλιξη ἀρχισε νά διαμορφώνεται ἀπὸ τοὺς Ἀποστολικούς χρόνους καί ὀλοκληρώθηκε στὰ τέλη τῶν βυζαντινῶν χρόνων.

Ἡ νηστεία στήν ἀρχή ἦταν τήν Μεγ. Ἑβδομάδα καί ἐπεκτάθηκε σέ 40 ἡμέρες γιατί συσχετίθηκε μέ τήν νηστεία τοῦ Κυρίου Η.Ι.Χ., τοῦ Μωυσέως καί τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Γιά τή διαμόρφωση τοῦ ἀσματικοῦ κύκλου τοῦ τριωδίου συνετέλεσαν μεγάλες ἐκκλησιαστικές προσωπικότητες καί μεγάλοι ὕμνογράφοι καί μελωδοί ὅπως ὁ Ρωμανός ὁ Μελωδός, ὁ Σωφρόνιος Πατρ. Ἱεροσολύμων, Ἀγ. Ἀνδρέας Κρήτης, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Κοσμάς ὁ Μαΐουμά, Ἀνδρέας Πηρός ἡ Τυφλός, Στέφανος Σαββαΐτης, Γερμανός Πατρ. Κων/πόλεως, Τaráσιος Πατρ. Κων/πόλεως, Θεόδωρος Στουδίτης, Αὐτοκρ. Λέων Στ. ὁ Σοφος, Θεοφάνης ὁ Γραπτός, Πατρ. Μεθόδιος, Μοναχὴ Κασσιανή, Αὐτοκρ. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, Ἰωάννης ἐπισ. Ευχαΐτων κ.α.

Ὁ σκοπὸς τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς, δέν εἶναι νά μας ἐπιβάλλει πιεστικά μερικές τυπικές ὑποχρεώσεις ἀλλά νά μαλακώσει τίς καρδιές μας, τόσο ὥστε νά μπορούν νά ἀνοιχθοῦν στήν πραγματικότητα τοῦ πνεύματος, νά ἀποκτήσουν τήν ἐμπειρία τῆς κρυμμένης δίψας καί πείνας γιά ἐπικοινωνία μέ τόν Θεό.

Τίς ἀκολουθίες τῆς περιόδου αὐτῆς διαποτίζει κάποια ἡρεμὴ θλίψη, σκούρα ἄμφια, διάκοσμος πένθιμος, μεγάλη διάρκεια ἀκολουθιῶν.

Σιγὰ σιγὰ ὅμως καταλαβαίνουμε καί αἰσθανόμαστε ὅτι αὐτὴ ἡ θλίψη εἶναι εὐθυμία, ὅτι μία σωτηριώδης μεταμόρφωσης πρόκειται νά συμβεῖ μέσα μας.

Δέν εἶναι μία θορυβώδης, ἐπιφανειακὴ εὐτυχία πού πηγαινοέρχεται, ἀλλά ἡ βαθιὰ εὐτυχία πού ἐρχεται ἀπὸ τῆ ψυχῆ μας γιατί ἀγγίζει ἓνα ἄλλο κόσμο.

Καί αὐτό πού μᾶς ἀγγίζει εἶναι φῶς, εἰρήνη, χαρά, μία ἀνέκφραστη ἐμπιστοσύνη, κατάνυξη.

Χαρμολύπη. Θλίψη γιὰ τὴν ἀποστασία πού ἔχω κάνει στὴ ζωὴ μου καί χαρὰ γιά τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί τὴν ἐπιστροφή κοντὰ στο Θεό.

Ὁ σκοπὸς τοῦ τριωδίου εἶναι:

1. Νά ἐξυψώσει τόν ἄνθρωπο μέ τὴ βοήθεια τῆς θείας Χάριτος. Ἀνάβαση, ἰσχυρὴ, δυναμικὴ.
2. Νά μας διδάξει τὴν ταπεινοφροσύνη. Μας ἀνοίγει τὰ ψυχικὰ μάτια γιά νά δοῦμε τίς ἀρετές.
3. Νά μας δώσει τὴ μετάνοια, τὴν ἐσωτερικὴ μεταβολὴ τὴν ἐπιστροφή στό Θεό, τὴν ἀναγέννηση τῆς ψυχῆς.
4. Νά μας χαρίσει τὴ νήψη, τὴν ἀσκησιμὴν μέ τὴ νηστεία.
5. Νά μας καλλιεργήσει τὴν ἀγάπη, τὴ φιλανθρωπία.
6. Νά μας ἀσκήσει στήν προσευχὴ στήν πνευματικὴ πανοπλία τοῦ πιστοῦ.
7. Νά μας θρέψει μέ τὴ θεία κοινωνία καί νά γίνουμε

«σύσσωμοι καί σύναιμοι Χριστοῦ» Χριστοφόροι.

8. Νά μας δείξει τὸν ὑγιὲ μυστικισμό νά ἐλθουμε σέ ἐπαφὴ μέ τὴν αἰωνιότητα.

Ἄν ἡ Μεγ. Τεσσαρακοστὴ μας συγκινεῖ καί τὴ θεωροῦμε κάτι διαφορετικὸ στὴ ζωὴ μας, τότε μπορούμε νά τὴν κάνουμε μιά πνευματικὴ δύναμη γιά τὴ καθημερινὴ πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας.

Αὐτὰ ὅλα πού διαβάζονται καί ἀκούμε στό Ναὸ εἶναι γιά νά τὰ πάρουμε μαζί μας, στὰ σπίτια μας, στὴ ζωὴ μας.

Νά στοχαστοῦμε αὐτὰ πού σχετίζονται μέ τὴ ζωὴ μας, τὴν οἰκογένεια μας, τὴ κατάσταση μας, τίς ὑποχρεώσεις μας τίς σχέσεις μας μέ τοὺς ἄλλους.

Ἄν σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια περισυλλογῆς προσθέσει κανεὶς καί τὴ προσευχὴ, μπορεῖ νά καταλάβουμε τὴ ἀξία τῆς Ἐκκλησίας καί πῶς μπορεῖ μιά λειτουργικὴ περίοδος νά χρωματίζει τὴ ζωὴ μας, νά τὴν ἀλλάξει, νά τὴν μεταμορφώσει, νά μας δώσει καί δείξει τὸ σωστὸ καί ἀληθινὸ τρόπο ζωῆς πού ὅλοι μας ἔχουμε ἀνάγκη, ἰδιαίτερα σήμερα στίς δύσκολες ἡμέρες πού περνᾶμε.

Κ. Λάσκω

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΙΑ

Τοῦτο τὸν καιρὸ πολλὰ μᾶς προβληματίζουν. Καί πολλὰ μᾶς παραπλανοῦν.

Καί οἱ προβληματισμοὶ καί οἱ παραπλανήσεις γύρω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο...

Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο προκαλοῦνται καί τὸν ἄνθρωπο ταλαιπωροῦν.

Μέ ποιὸ πρόβλημα καί μέ ποιά παραπλάνηση νά πρωτοασχοληθεῖ κανεὶς!

Ἄς δοθεῖ προτεραιότητα σ' ἐκεῖνο, ποῦχει ἐπικαιρότητα, καί ἀναφέρεται στήν ψυχαγωγία τῶν νέων μας, κυρίως, σέ σχέση μέ τὴν Παιδεία τοῦ ἔθνους μας...

Τὰ παιδιὰ μας δέχονται ὅ,τι τοὺς προσφέρομε. Στὸ σπίτι, στὸ σχολεῖο καί στὸν κοινωνικὸ περίγυρο. Μά καί στήν «ἀγορά» μέ κάθε ἐντυπο, μέ κάθε στέκι ψυχαγωγίας, μέ κάθε καλλιτεχνικὴ ἐκδήλωση, μέ κάθε διακίνηση ἰδεῶν.

Τὰ ἐλληνόπουλα ζυμώνονται μέ ὅ,τι παίρνουν ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους. Καί ἀπ' αὐτὸ τὸ ζύμωμα βγαίνει «φουρνιστό» τὸ κάθε παιδί μέ ὅ,τι ὑλικὸ τὸ ἐφοδιάσαμε. Διαμορφώνεται ἡ προσωπικότητά του.

Σ' αὐτὸ τὸ «ζύμωμα» ὁ καθένας ἔχει συνεισφέρει τό... κατὰ δύναμιν. Οἱ γονεῖς ἀγωγή καί χρήματα καί ὅλοι οἱ ἄλλοι τὴν προσωπικὴ τους ἐπηρεή μέ τίς ὅποιες ἐτερόκλητες ἰδέες τους.

Ἐδῶ ἂς σταθοῦμε γιά νά σκεφτοῦμε τὴν περίπτωση ψυχαγωγίας κατὰ τίς μεταμεσονύκτιες ὥρες

στά αστικά κέντρα ή και στα νησιά τότε πού έρχονται οί τουρίστες.. Καί άς άναλογισθούμε πώς έκει περνάνε τόν καιρό τους. Έκει πού «δίνουν» και «παίρνουν». Πού δίνουν χρήματα, χρόνον άπ' τόν ύπνο τους και μέρος της ίκμάδας τους. Καί παίρνουν ήχον (ποιόν;) και φώς (ποιό;). Μά και ποτά μαμούθ! Καί εύκαιρία «γνωριμιών»...

Και τό έρώτημα μέσα άπ' αυτά τά ξενύχτια πετυχαίνεται κάτι πιότερο άπ' την ψυχαγωγία της ήμέρας; Αναπληρώνουν ή συμπληρώνουν ό,τι τούς

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ:

Όπως όλοι βλέπουμε και ζούμε καθημερινά, μικροί και μεγάλοι, η ζωή μας βομβαρδίζεται συνεχώς από τα πυρά του πονηρού. Υπάρχουν γεγονότα που γίνονται γνωστά σ' όλο το πανελλήνιο και άλλα μόνο σε κάποιο μικρό κύκλο. Θέλοντας να μιλάμε για γεγονότα των ημερών μας θα προσπαθήσω να γράψω με όσο πιο απλά λόγια γίνεται την ταπεινή μου γνώμη.

Έχοντας όλοι ακούσει για την σύλληψη των δύο νεαρών οι οποίοι έκαναν τελετές στον Σατανά, βλέπουμε ότι ο πονηρός θέλει να καταστρέψει κυρίως την νεολαία κάθε χώρας και γι' αυτό ασκεί τέτοιο πόλεμο που για να τον αντιμετωπίσουμε, εμείς οι νέοι, πρέπει να είμαστε κοντά στον Θεό. Διότι Εκείνος είναι ο μόνος Παντοδύναμος και Φιλεύσπλαγχνος.

Ερχόμενοι στο θέμα μας είδαμε δύο νέους (18-20 ετών) να έχουν απορρίψει την ύπαρξη του μοναδικού, αληθινού και τριαδικού Θεού και να έχουν προσφύγει στον Σατανά.

Αυτό όμως δεν είναι τόσο απλό όσο ακούγεται αλλά ξέροντας ότι ήταν μυημένοι και μέσα στις τελετές τους διέπρατταν (...) φόνους κάνοντας ανθρωποθυσίες και άλλα φρικιαστικά πράγματα, βλέπουμε την ζωή δύο νέων να καταστρέφεται από πολύ νωρίς.

Ο περισσότερος κόσμος δεν βλέπει τον πραγματικό κίνδυνο που παραμονεύει και μας στήνει παγίδες, αλλά αντιθέτως το εκλαμβάνει σαν κάτι απλά τρομακτικό που σε ένα μήνα θα το έχουν ξεχάσει και θα συνεχίσουν να ζουν με τον ίδιο τρόπο.

Εμείς όμως που θέλουμε να λεγόμαστε Ορθόδοξοι Χριστιανοί πρέπει να βάλουμε καλά στο μυαλό μας ότι πρέπει να προσέχουμε κάθε στιγμή της ημέρας γιατί ο πονηρός δεν σταματά να ρίχνει τα βέλη του περιμένοντας να βρει κάποιο αδύνατο σημείο. Για να δυναμώσουμε λοιπόν πρέπει να είμαστε κοντά στον Θεό κι αυτός με την σειρά του θα μας προφυλάξει από τα βέλη του διαβόλου.

Υπάρχει όμως μια μερίδα ανθρώπων, η οποία

παρέχουν εύκαιρίες της ημέρας;

Και κάτι άλλο, πέρα από μία νυχτερινή έκτόνωση, τονώνονται για νά είναι αποδοτικότεροι την άλλη μέρα στο μεροδούλι; Προάγονται «αίσθητικά»; Προκαλούνται για μία άνύψωση έκπολιτισμού των; Προθερμαίνονται για μία έπιθυμία σωμασκίας;

Μήπως χρειάζεται μία ενημέρωση; Μία έγρηγορηση;

«Οί καιροί ού μενετοί».

Θ.Ι.Ψ.

Γεωπόνος

είναι μεγάλη και αποτελείται από τους νέους. Η περίοδος της νεότητας κάθε ανθρώπου είναι η πιο επίφοβη και θέλει την περισσότερη προσοχή. Αυτό γιατί στην εφηβεία υπάρχουν πολλοί πειρασμοί που περιμένουν κάθε νέο και νέα να δείξουν αδυναμία και βέβαια να παγιδευτούν.

Κάνοντας μια μικρή και πρόχειρη απαρίθμηση βλέπουμε στον τομέα της ηθικής νέα παιδιά να πέφτουν στην πορνεία, βλασφημία, ασωτία, καταστροφικές πράξεις και άλλα.

Στο θέμα της θρησκείας βλέπουμε τους περισσότερους μαθητές να βρίζουν την πίστη μας και να χλεβάζουν όποιον μαθητή είναι ορθόδοξος χριστιανός. Ακόμα θεωρούν την πίστη στον Θεό κάτι ξεπερασμένο, τον εκκλησιασμό κάτι που κάνουν μόνο τα άτομα μεγάλης ηλικίας και άλλα ακόμα φοβερά που τα ζούμε. Βλέπουμε ξεκάθαρα πια ότι ο διάβολος προσπαθεί να καταστρέψει ότι αγνό και καθαρό υπάρχει στην ψυχή κάθε νέου και νέας και να τους κρατήσει μακριά από τον Θεό. Και όντως με λύπη μας βλέπουμε ότι ως επί το πλείστον το έχει καταφέρει.

Δυστυχώς οι πειρασμοί δεν τελειώνουν εδώ γιατί αν κοιτάξουμε τι αντιμετωπίζουμε όλοι στην καθημερινή μας ζωή θα δούμε πόσο έντεχνα ο διάβολος έχει τοποθετήσει πράγματα τα οποία θεωρούμε απαραίτητα όπως η τηλεόραση, οι προκλητικές διαφημίσεις σε περιοδικά κ.α.

Μην ξεχνάμε όμως ότι η εφηβική ηλικία δημιουργεί στον άνθρωπο και μια τάση να διασκεδάσει και να ξεφαντώσει. Ετσι λοιπόν βλέπουμε ότι ο πονηρός έχει βάλει το χέρι του και στην διασκέδαση, κυρίως στην νυχτερινή, έχοντας κάνει τους περισσότερους νέους και νέες να πιστεύουν ότι η πραγματική διασκέδαση είναι στις καφετέριες, παμπ, ντίσκο και κλάμπς, κι αυτό γιατί βλέπουμε τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να αφιερώνουν άρθρα, εκπομπές για το που «πρέπει» να πάει κανείς το βράδυ.

Τό τέλος εις την Πασχάλιον έκδοσίν μας.